



ДІТІВСЬКІ
СОНЕТИ

2022

ДШТівські сонети

АЛЬМАНАХ ПОЕЗІЙ

Дніпро

2022

УДК 821.161.2-194

Д44

Укладачі:

Т. О. Колесникова, Н. І. Долматова

Д44 **ДПТівські сонети** : альманах поезій / укладачі
Т. О. Колесникова, Н. І. Долматова. – Електрон. вид. – Дніпро :
Укр. держ. ун-т науки і технологій, 2022. – 286 с.

ISBN 978-617-7440-39-9

До збірки включено сонети, вірші, тексти пісень випускників нашого вишу різних років – викладачів, співробітників та студентів Дніпровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна, а сьогодні – Українського державного університету науки і технологій. Поезії було зібрано протягом 2019-2021 рр., але ми не обмежувались часовими рамками їх написання.



Цей твір ліцензовано на умовах Ліцензії Creative Commons «Attribution-NonCommercial-ShareAlike» («Із Зазначенням Авторства – Некомерційна – Поширення На Тих Самих Умовах») 4.0 Міжнародна

ISBN 978-617-7440-39-9

© Т. О. Колесникова, Н. І. Долматова,
укладання, 2022.

© Укр. держ. ун-т науки і технологій,
2022.

Зміст

<u>Передмова</u>	10
<u>Беляєв Олександр</u>	12
«Як важко починати вірш...»	13
«Я знов вмикаю Радіо Свобода...».....	14
«Навіщо ми читаємо книжки?...»	16
«В часи руйнації та люті...»	17
«Допоки Воля ще жива, я знаю точно: не даремно...»	19
Дівчина із саксофоном.....	21
«Що думаєш, ми там чи досі тут?...»	23
<u>Броварна Ірина</u>	24
Хліб.....	25
«Цінуюте, поважайте і любіть!...».....	26
Ох, життя.....	28
«Безнадійне бажання до чогось...»	29
Осень	30
«Вы видели, как свод небес...»	32
«Утро светлое длится всё время...»	34
<u>Буряк Станіслав</u>	35
«Листопади своє завершили...»	36
«Вечір...»	39
Лелечі Стовпи.....	41
«Сни спростовані...»	43
«Табун вітрів, що рвуться у вікно...»	44
«Коли зорі зриваються з неба...»	46
«Холодно. Руки на холоді...»	47
«Чуєш, вітре, заграй на акації...»	49
Серпень	50
«Кострубатий слимак на жердині...».....	52
«У галоші набрали води...»	54
«Видають похоронний картуз...».....	58

«Знову ніч несе варту...»	60
«Колиска хімічної зброї...»	61
«Дід любив набирати ванну...»	63
<u>Главацький Казимир Цезарович</u>	65
Сивий Дніпро	66
Вечірнє місто	68
Презентація	69
Квітка	71
Надвечір'я	72
Зимова краса	74
Весна	76
Винахід	78
Вода	80
Спадщина	83
Я – студент	85
«Привіт усім талантам, майбутнім магістрантам...»	88
Весняний цвіт	89
Збірка віршів	91
Осокори	93
<u>Дніпро Ніка</u>	95
Рідне місто	96
Я вірю в Бога	97
До 150-ї річниці Лесі Українки	99
ДПТівська весна	101
Життя – примара	103
Для чого мне собою займається?	104
К 8-му марта	105
Я сплету своє кохання...	108
Грєзы	109
Привет!	110
«Мне с тобой легко и просто...»	111

Новые роли	112
<u>Дьоміна Тетяна</u>	114
«Летіли журавлі на рідні землі...»	115
«Він проголошував погрози...»	117
«Хтось свідомо керує нами...»	118
«Людині необхідно у щось вірити...»	119
«Мій світанок – то захід сонця...»	120
<u>Едуард</u>	121
Печаль	122
Нарцисс	123
«Мы все спешим...»	124
«Так бывает...»	125
«Прощайте, милые равнины...»	127
<u>Ель Тнак-Шид</u>	129
Прощавання	130
«На часах три часа... Я без денег...»	132
«Апологеты тайных знаний и наук...»	133
Неназванная война	134
Серпень	135
Дальневосточное	137
«Задыхаясь, ползу я на сушу...»	139
«Этот мир обезумел от бед...»	140
«Где мой дом? Неужели – вот это?...»	141
<u>Журавльова Анастасія</u>	142
Выступление	143
«Весны прекрасные мотивы...»	145
<u>Коваль Любов Анатоліївна</u>	146
Україна – єдина у нас	147
Не чіпайте Україну!	150
Місто моє Дніпро	152
Що дала мені бібліотека?	154

До дня бібліотек	156
Прийшло враз кохання... ..	158
В бібліотеці	160
Зробив висновок (гумореска).....	162
Чому ти не діждалася мене?.....	163
Я хочу у щасті купатись	165
Я чекаю на тебе	166
<u>Канарський Анатолій</u>	167
«Подаруй мені ніч, подаруй...»	169
Малиновый рассвет.....	170
Поздня весна (сонет).....	171
Весеннее солнце (сонет).....	172
Цветущие косы (сонет).....	173
Осенний сон-нет (сонет).....	174
Дым костров (сонет).....	175
Самообман (сонет).....	176
Гисметео прогноз (сонет).....	177
Небес бездонных синева (сонет)	178
Километры железных дорог.....	179
<u>Козак Володимир Володимирович</u>	180
«Із каштана тисячі плодів...»	181
«Важкі роки. Важке життя...»	182
Пізня осінь	183
«До села крадеться Вечір...»	184
«Все трамваи ходят до ДИИТа...»	185
Профессор.....	186
Доцент	188
<u>Левдікова Катерина</u>	189
Шукай мене, мій любий	190
Любовь	191
Цветок	192

Река жизни	193
<u>Марухніч Костянтин</u>	194
«Прошлое останется за спиной, но оно останется!...»	195
«Я первый раз лягу заранее, в десять часов вечера...»	196
«Они догорят, их дым поднимется под потолок...»	198
«Ты едешь в город из деревни днём...»	200
«Дорожной пылью проводят земли обетованные...»	203
«Прозвучат звуки трубные, прозвучат...»	204
«Налетайся до изнеможения, воды напейся...»	206
«Эй, ты пробыл во сне...»	207
«Но день быть хорошим уже не сможет...»	209
«Небо меняется, солнце описывает круг...»	211
<u>Нікітіна Ліана</u>	212
«Наше місто ДПТом горде...»	213
«Перше кохання в ДПТі здійснилось...»	214
«День. Ти влітаєш в волосся світи...»	215
«Янгол, привіт! Я на тебе чекаю...»	216
<u>Півник Ольга</u>	218
Україна	219
Полтавщина	220
Друзям присвячую	221
Заради життя на Землі...	222
Загублена доля	226
«Ти чуєш, як дихає вітер...»	228
<u>Свириденкова Дарія Вікторівна</u>	231
«Залишило мене натхнення...»	232
«У пропасти напрочь отсутствует дно...»	233
«Словарь несказанных признаний...»	235
«Відчутно тепло, наче у вогні...»	237
«Давай с тобою изредка встречаются...»	238
«Она кромсала душу в ключья...»	239

«Сырая осень в ноябре...»	240
«Я выплюсь, обязательно, потом...».....	241
«Веселкой радісно зігнулись кольори...».....	242
«Ведь знаешь, мы с тобой не так уж вечны...».....	244
«Какие же мы скучные, вообще-то...»	245
«Похож на небо черновик творца...».....	246
«Снег идет и сразу тает...»	247
«Мы все умеем тщательно следить...».....	248
«Идет планета против света...»	249
«Он хотел стать порывом ветра...».....	250
«Запомните меня такой...»	251
«Зашарілась навколо весна...»	252
<u>Синьогіна Оксана</u>	253
Чудо близится к тебе	254
Рывок.....	256
Мечта.....	257
Луч надежды.....	259
Грёзы	261
<u>Сорока Єлизавета Геннадіївна</u>	262
«Я чекатиму тебе усе життя...».....	263
«Я буду долго скучать по тебе...».....	264
«Был прохладный весенний вечер...».....	265
«За вікном дощем плаче осінь...»	266
«Я так хочу назвать тебя родным...».....	267
«В этом апреле что-то особое...»	268
«Я напишу тобі пісню про осінь...».....	269
«Всё внезапно как-то случилось...».....	271
«Пожалуйста, подари мне эту весну...»	272
<u>Шевченко Юлія</u>	273
Молитва.....	274
Миколай.....	276

Мати-Україно	277
Тиха година.....	278
<u>Ямбург Ксенія</u>	279
«Поетів доля не шкодує...».....	280
GodIsawoman*	281
Letter by letter	283
«Коли, милий, їдеш звідси...»	285

ПЕРЕДМОВА

Багато видатних і талановитих людей вважають своєю Альма-матер наш університет, маючи добрі згадки про студентські роки й добрих друзів. До збірки включено сонети, вірші, тексти пісень випускників нашого вишу різних років – викладачів, співробітників та студентів ДПТУ, а сьогодні – Українського державного університету науки і технологій. Поезії було зібрано протягом 2019-2021 рр., але ми не обмежувались часовими рамками їх написання.

Висловлюємо щиру подяку всім авторам, хто відгукнувся на нашу пропозицію зі створення нової збірки і надав свої поезії. Дякую студенткам Тетяні Дьоміній та Ользі Лисенко за організацію й проведення на базі бібліотеки двох міжвузівських турнірів «Битва поетів». Вірші переможців поетичних турнірів включено до збірки. Велике спасибі старшій викладачці кафедри «Філософія та українознавство» Світлані Лагдан, яка надала поезії наших студентів – учасників та переможців у різних номінаціях Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка різних років.

Автором ідеї постала директорка Наукової бібліотеки Тетяна Колесникова, к. н. із соціальних комунікацій; укладачка – Ніна Долматова; технічна редакторка е-збірки – заст. директорки бібліотеки Марина Щербина; комп'ютерна верстка – Тетяна Іванько, розробка обкладинки – Тетяна Іванова, авторка малюнків – Ліана Мітрюхіна; авторка фото – Ганна Адамян та ін.

На сайті Наукової бібліотеки Українського державного університету науки і технологій (в мин. – ДНУЗТ), у розділі [«Відеопоезії»](#) ви маєте змогу переглянути деякі сюжети у виконанні авторів чи студентів / курсантів.



Учасники та організатори «Битви поетів»



Битва поетів – 2

БЕЛЯЄВ ОЛЕКСАНДР

Народився 26.11.1997 р. у місті Марганець, що на Дніпропетровщині. До 16 років проживав у Донецьку, де пробував писати перші твори. У 2014 р. переїхав до Марганця, а у 2015 р. вступив до Дніпровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна (далі – ДНУЗТ).

На перших курсах навчання повернувся до творчої поетичної діяльності, з результатами якої виступив на першому конкурсі «Битва поетів», де здобув 3-тє місце. Наразі основним напрямком творчості є новелістика і публіцистика, які посунули пріоритет від поезії до прози.



Як важко починати вірш,
Як важко просто говорити,
Все думаєш: "скажу пізніш",
А як до діла – рот закритий.

Боїшся, що не зрозуміють
Ні друзі, рідні, то ж тобі
Лишається лиш соромливо
Ховати всі свої думки.

А світ мінливий, наче хмари
Сьогодні зайчик, завтра пес,
І не помітиш як удавом,
Поглине сонце цар небес.

Тож так промовчиш ти кохання,
Країну, націю і чин,
І попри всякі намагання
Для них не будеш вже своїм.

* * *

Я знов вмикаю Радіо Свобода
 І томик Стуса в мене у руках
 В зимовий вечір, тихий, та не гордий,
 Вселяє в душу віру – а не страх.



Фото з простору інтернет

Спитаєте, у що безбожник вірить?
 Кумедно, розумію, але все ж,
 Я вірю, що ми поки не здуріли,
 І що ідея вища аніж кеш.

Я вірю, що цензура врешті зникне
І громом рознесеться правди звук
Шлях істини не буде лиш дотичним
До нашого, кінець якого – кут.

Я вірю, що слова набудуть ціну,
Яку згубили у інфляції віків,
А правда відіб'ється, як доктрина,
Що запалила б душі юнаків.

"Як це наївно", – скажете, напевно, –
"Пусті слова, а автор – пустодзвін!"
Та віра в правду точно не даремна!
Вона свята і варта цих рядків.

* * *

Навіщо ми читаємо книжки?
Вже точно не для того, щоб навчатись.
Чому не виправляєм помилки?
Собі аби нікчемами не здатись.

Епохи йдуть, та в чому тоді суть,
Якщо не бачимо колишніх вади,
То що ж нові нам врешті принесуть,
Крім краху мрій порожньої бравади?

Невже це наша незбагненна доля,
Двома словами, танці на граблях,
Стояти мовчки в довгих коридорах,
Вбивати у труну черговий цвях.

І хто ж порве магічну ту вервечку?
З проблем, страхів, мовчання прабатьків,
Хто вийде з коридору, де безпечно,
Хто дасть надію тим, хто ще не згнив?

Здавалося б, питання риторичні,
І відповідь не знайдеш, хоч пиши,
Усе знайдеться, буде все логічно,
Лиш говори, мій друже, не мовчи!

* * *

В часи руйнації та люті
Немає стимулів в людей,
Є лиш амбіції роздуті
Від браку мізків та ідей.

У головах лиш каша сіра,
Бажання вижити стоїть,
І жоден не боїться звіра,
Що у душі твоїй сидить.



Фото: Н. Долматова

А звіру й треба тільки їсти,
Для нього совість – моветон,
Він знищить все, і себе, звісно, –
Набити б черево лайном.

Бо звіру байдуже, що їсти,
Не дасть хтось ліпшого йому,
Серед людей звірям не місце,
Він вийшов і піде в пільму.

* * *

Допоки Воля ще жива, я знаю точно: не даремно
Все, що пройшов чи ще пройду, у цьому світі надто темнім.
У світі, де гвалтують совість, не лиш свою, але і тих,
Хто, краще, ніж усі ми разом – від добровольців до святих.



Фото: Н. Долматова

Сумління каже: "Це ж неправда! Не ігноруй свої думки!"
Та щось утримує від дії: сім'я, робота, дощ, сумки...
І так ми поховали совість, і честь, і гідність, і себе –
Душа й надія ще не вмерли, але кого це все гребе?

І от в бою життєвому, я маю свій обрати шлях,
Чи віднайти у пустці світло, чи обернути душу в прах...

* * *

Дівчина із саксофоном

Чогось зринає дивовижний образ,
І роздається чарівливим дзвоном,
Все повертаючи мене в той раз,
Коли уперше стрів дівчину із саксофоном.

Я не скажу, чому піддався чарам
Навряд то можна пояснити словом
Мабуть тому, що все у ній є справжнє
Реальне, щире, дійсне, безумовне!

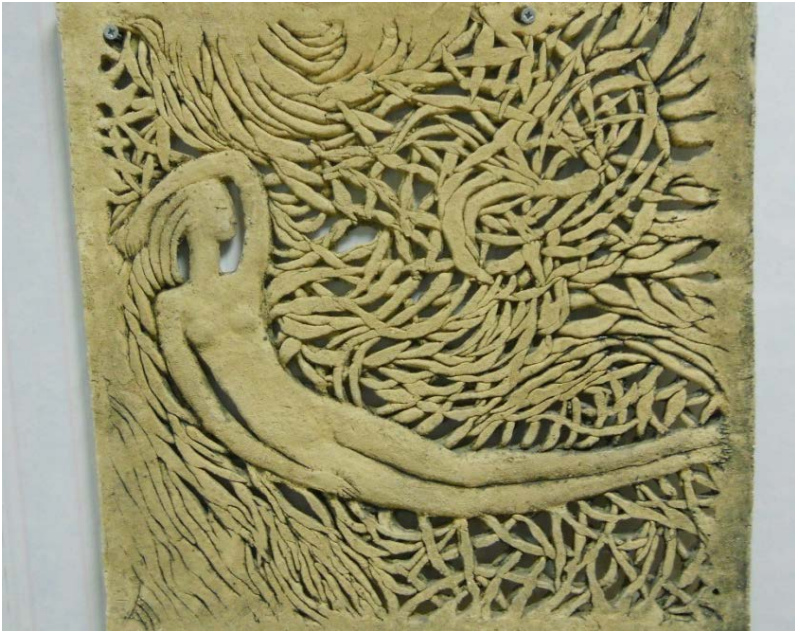


Фото з с. Опішня: Н. Долматова

І в цьому сила тих прекрасних чарів,
Що справжністю своєю спонукають світ,
Спинитися від руйнівного шалу
І дати Всесвіту прожити зайву мить!

* * *

Що думаєш, ми там чи досі тут?
І де хотіли бути ще учора?
Чи вже ми позбулись сталевих пут?
Чи стали автором, а не героєм твору?

Здавалось, так. Перо у нас в лівиці,
Сюжетна драма, кульмінація, та я
Не відчуваю власних пальців міці,
Не відчуваю, що рука моя.

Тим часом, деякі герої твору,
Немов забувши волю авторів,
Зробили дім свій схожим на потвору
І поховали спадок прабатьків.

Що думаєш, ми там чи досі тут?
Чи варто ж бо пишатись таким твором,
Коли рука безсила, як медичний джгут,
А за героїв тебе палить сором.

* * *

БРОВАРНА ІРИНА

випускниця факультету «Технічна кібернетика»

Учасниця Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Пише вірші як українською мовою, так і російською. Оспівує красу рідної України, її яскравої природи, людських стосунків.



Фото з виставки: Н. Долматова

Хліб

Як захід і схід сонця звичні для нас,
Так хліб на столі, як святиня.
Добром запашним співає в серцях,
Поєднує разом родину.

Маленьке зернятко вміщає в собі
Частинку малу Батьківщини.
Як мир у долонях, так хліб на столі,
Залишаться так воєдино.



Фото: Н. Долматова

* * *

Цінуйте, поважайте і любіть!
Кохайте що є сили без тривоги!
Не можна сірим буднем «жити»,
Ховати своє серце у барлозі.

Цінуйте кожну мить свого життя.
Не в силах ми нічого зупинити.
Минулим дням немає вороття –
Тобі себе не вдасться надурити.

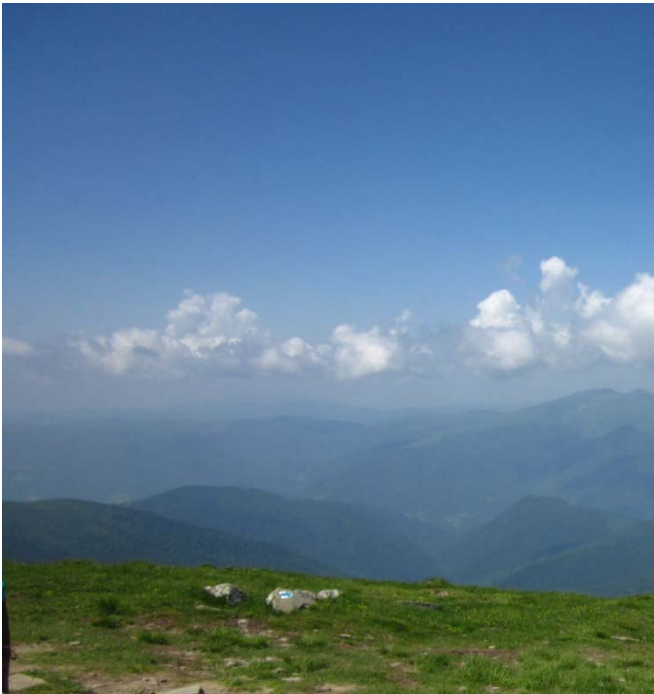


Фото: Н. Долматова

Цінуйте день похмурий та сумний,
І теплий промінь сонця в підвіконні,
І рідний погляд, чистий та прямий,
Свій рідний край і матері долоні.

* * *

Ох, життя

Ох, життя, що тече,
Як з-під крану вода.
Що вона нам дає?
Шурхіт вітру, тишу ночі, зайві слова,
Але це все, що в нас є...

Ох, життя, як сопілка, струнке.
Нас с тобою воно поєднає,
В нас кохання таке молоде,
Наче пісня, що ллється сама.

Ох, життя...



Фото: Н. Долматова

* * *

Безнадійне бажання до чогось,
Що тебе уві сні зачіпає,
На натягнутій нитці тримає
Та натхненні доторки має...

Неземна, суцільна нудота
В пекло полум'я тягне і тягне,
Темну сукню на свято одягне
У хвилину лиха застогне...

Хто не має власного горя,
Що вбиває більше хвороби,
Те, що має очі вологі.
Лиш воно відкриває світ Бога.

* * *

Осень

Зачем дано нам время года
С невзрачным отблеском теней?
Зачем в страданиях природа
Нам оставляет тёплых дней?

Зачем в прохладе серо-синей
Дышу дыханием своим?
Пройдя вторую сотню милей,
Лес также непоколебим.



Малюнок: Ліана Нікітіна

Зачем желтеют мрачно листья
На древе дуба и ольхи,
И улетают клином птицы
В боязни холодов зимы?

Зачем приходит тихо осень
И лето покидает нас?
И на челе ты видишь проседь
В этот холодный, хмурый час.

* * *

Вы видели, как свод небес
Сливается с морской дугой?
Заката как прощальный свет
Печально манит за собой?

Видали пробуждение сна
И краски утренней зари?
Коль да, тогда в душе весна
Напоминает о любви.



Фото: Н. Долматова

Вы видели ночную мглу
На небе с звёздным решетом,
Покрыту серебром луну,
Плывущую под облаком?

Казалось, что сейчас она
Покатится к вашим ногам,
Что небо свергнет тишина,
Переделив мир пополам.

* * *

Утро светлое длится всё время.
Ты – чужой, но и это не важно.
Бесконечность идёт бесконечно,
И печаль моё сердце украла.

Слёзы льются дождями по стёклам,
Холод дрожью питает снаружи.
Я решаю, что можно и нужно
И зачем начинать всё сначала?

Всё по кругу: и циклы, и ритмы...
Год за годом проходят, ликуя.
Но скажи мне, зачем мы с тобою
Этой осенью в сердце убиты?

Вечность кружится желтой вуалью,
Бесконечность идёт бесконечно...



Малюнок: Ліана Нікітіна

БУРЯК СТАНІСЛАВ

випускник факультету «Організація будівництва
та експлуатації доріг»

Учасник Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка, переможець обласного етапу, посів 1-е місце.

Пише вірші гарною українською мовою, створюючи яскраві образи та вносячи до своїх поезій глибокий історичний підтекст.



Фото з виставки: Н. Долматова

*«Здається – кращого немає нічого в Бога,
як Дніпро та наша славная країна...»
Тарас Шевченко*

Листопади своє завершили,
Пропускаючи зиму вперед.
Старі верби орудують вершами,
Саме їх закидаючи першими
В лоно річки. Густий очерет

Несе вахту холодними числами
На два береги. Сили подвоєні.
Осінь кручі залишила лисими.
Очерет все вимахує списками
І шикується так, наче воїни.

Авель вийде на зміну за Каїна,
А наступного дня навпаки.
Для одного країна – окраїна,
А у іншого серце покраєне,
Коли просто отак – на шматки.

Всі налякані, бачиш, налякані!
То дуріє осіння гроза.
І Дніпро, розмальований мрякою,
Закликає своїми атаками:
Не ділити на «проти» і «за».

Від вітрів укриваю соломою,
Але грім мою душу отрує.
Від морозів страждаю оскомою.
Бог поїхав додому зі втомою.
То його колісниця відлунює.

Моє сиве розбурхане озеро
Виливається знову і знов.
І два береги зшиті морозами,
Перекопані мертвими кобзами,
Перетворюють річку у шов.

Вишиванку знімаю із тЕрену,
До якого підкралась зима.
Кажуть, Бог заховав нас у пелену,
Та чоло твого сина прострелене...
Кажуть, кращих у Бога нема.

Кажуть, кладка до Бога колись була
Та її розтягли на метал.
І забули навіки про два крила:
Ліве – схід, праве – захід. Твоя взяла,
Розбираємо кладку на сталь...
Мій Дніпро, я тобі несу
Свою голову в тихій журбі.
А земля досі п'є росу.
Та не бачать її красу
Ті, хто тягнуть ще сталь на горбі.
Листопади своє завершили,
Пропустили вже зиму вперед.
Кроки стали порівняно легшими.
Уже є вірогідність завершення.
Білі шАпки одяг очерет.



Фото: Н. Долматова

* * *

Вечір
Бреше,
Плечам
Легше.
Скільки сили невідОмо
Розум збився у грудю.
Ой, накуй зозуле-втому,
Скільки я ще не впаду?

Впав
Так швидко.
Дуриш,
Видко?
Коле дощ, а я не хочу.
Дощ шикується в полки.
Хтось навмисно чекав ночі,
Щоб метати ці голки.

Римба
Повна.
Б'є у горна.
Кого зве, уже не вийде.
Листя мокре – повен міх.
І завис на дроті з міді
Чорний скльований горіх.

Вугол
Хати
Прагне
Страти.
А фундамент вже осів,
Потягнувши мох на захід.

Рік тому серед полів
Зник між вовчих ягід...



Фото: Н. Долматова

* * *

Лелечі Стовпи

Замальовка у три перспективи
Заштрихує приховану правду.
Ряд за рядом бетонні активи,
Арматура, що гине від зливи –
Не ховають свого авангарду.

П'ять стовпів розтяглися донизу,
Північ вкрила їх мохом, як рекет,
А опівночі крила із хмизу
Принесли на останні два гнізда:
На поселення рідні лелеки.

Дощ бринчав на останньому дроті,
Та і той був позбавлений струму.
Струм тікав десь на автопілоті,
І маленький скрипаль на цій ноті
Перевершив сонату без шуму.

Доки мокрі бетонні опори,
Мов ті струни, обтесував вітер.
Холод з балки заходив у шпори,
Лелечат поздував в коридори,
Рушником у повітрі їх витер.

Вісім крил, що тікали за межі,
Попередили камерні співи:
«Дріт, напруга, електромережі,
Мачти високо так, наче вежі,
Трансформатор облізлий, десь зліва!»

Тільки сіла, відразу, як Бах
Змусив скрипку кричати сонату.
А напруга сильніша за страх,
Гравітація вручить розмах,
А прогрес – імітовану страту.

І нехай це звучить на оргАні
Чи на скрипці у Йоганна Баха.
Каламутять хай воду у чані
Три шовковиці в тихім мовчанні,
Доки ритимуть яму для птаха...



Фото з простору інтернет

* * *

Сни спростовані
Сни не збулися.
Сни, як повені,
Не розулися.

Їх підсакою –
Крапля в побуті
Сни все чвакають
В правім чоботі.

Чобіт з діркою,
П'яти ковані.
Шукай міркою
Сни у повені.

Вже розтанули
Ранки змолоду,
Їхні гранули
Били холодом.

І солодкий спів
Спинять роботи.
Наберу я снів
Повні чоботи.

* * *

Табун вітрів, що рвуться у вікно;
Метеорологи накидують аркани.
А горизонту вибране вино,
Сідає верхи на гнилі паркани.

Отара хмар, під колір бузини.
Десант дощу просіює крізь сито.
Циклон пірнав, а буря восени
Розбила скло між мною і між світом.

Графічні блискавки – розпечені цвяхи,
Що ВІДЬМА, руба, кидає в покоси.
Чарівну ніч коверкали гріхи,
Як посмішку зелені АБРИКОСИ.
Мені в цю ніч. В ці бурі голосні.
І верхи на грозі, з села у МІСТО.
Я серце залишив у мокрім бур'яні,
Аби його не вбили урбаністи.
Худющий місяць,
Той ще мракобіс!
Холодним ПРОМЕНЕМ вицілює у скроні,
Мішає у калюжі зоряний заміс,
Щоб ноги грюзли, наче у бетоні.

Дорогу топлять води.
Треба йти!
Вітри вже знову тягнуть дощ у бричці.
Засохнули, щоб знову прорости
Останні в цьому році чорнобривці.

І осінь видасть аж ніяк не СМІХ,
Коли закриє двері мій автобус.
Можливо, світ впаде до моїх ніг,
Можливо, я ще сам впаду під ГЛОБУС...

* * *

Коли зорі зриваються з неба,
Ми підводимо погляди в вись.
І не знаєм чому, але треба
Шепотіти: «Аби лиш збулись!»

Смужка світла зникає раптово
Світла пляма навіки згаса.
А ми тихо промовим: «Чудово»,
Ми подумаєм тихо: «Краса!»

Нам байдужа та зірка, що впала,
Подолала у темряві грань.
Ну, світила, світила й пропала...
Скільки зорь ще і скільки бажань!

І ми далі шукатимем зорі,
Може десь упадуть ще нові.
Їх багато в космічному морі,
А одна он лежить у траві.

Вона впала й чекає рятунку,
Дай їй змогу піднятися в вись!
Смерть зорі на твоєму рахунку,
А тобі головне – щоб збулись...

* * *

Холодно. Руки на холоді.
Холод під шифером
Цвяхами грюкає.
Скиглити годі вже.
Ніч із тарифами,
Сповнена звуками.

Холодно. Шибки розсохлися.
Вітер у вікна б'є,
Залпами в мінус п'ять
Заморозь тане вся,
римба мовчить і п'є,
доки дерева сплять.

Шифер тримає вітряк
Флюгер семи вітрів.
Крила то вверх, то вниз.
Брехні сивих собак.
Ти і тоді не вмів
Тихо ламати хмиз.

Вітер у спину дме.
Шифер все «гуп» та «гуп».
Місяць, надбитий ріг
Спить, але не засне.
Спокій на більшу з куп
Мовчки собі приліг.

Холодно не в душі,
Мерзне моя рука,
Доки махаю вам.
Доки шумлять кущі,
Холод мене чека
І крижаніє сам.

* * *

Чуєш, вітре, заграй на акації.
Зашуми через ліве плече.
Холоднеча зриває овації
Грізним тріском морозних ночей

Укривають дахи гуготіннями,
Видає себе скрипом обкорена –
Ця акація днями осінніми,
Вітром зваблена падає в сторону.

Загудуть голим гіллям акації
за сестрою. Падіння наврочене.
Вітер втихне та будуть хитатися
Димарем їхні крона прокопчені.

Вечір хвіртку залишить прочинену
І настелить соломи вороже так,
Доки дутиме прямо у спину нам
Вітровій, сам собі
Заворожений...

* * *

Серпень

Спиці проткнули повітря –
Балка нічна це почула лишень.
Запахи сіна і літнього листя
Серпню, мій серпню, як день.

Стежка лягла коло ставу,
Низько схилились акацій гілки,
Весла десь пестять волосся русалок.
Осінь вже скоро накриє ставки.

Сіно лишилось на луках,
Скирди в мереживі ночі – хребти,
А за хребтами цих гір тонуть в звуках
Велосипеду мого оберти.

Сплять павуки на колоссі бур'яну,
Доки їх пастки полюють в траві
На сиві краплі нічного туману
Кольору марлі, що складена в дві.

Взяти б тумани руками
І по краплинах вичавлювать воду.
Спека боїться дощу, який гряде
І у веселці скупає природу.

Спиці упали під ноги.
Ехо вдарялось об стінки душі.
Ніч темним ситцем сховала дороги.
Тільки дорогу до серця лиши...



Фото: Н. Долматова

* * *

Кострубатий слимак на жердині
Зупинився невчасно. Заболіло в груднині
Під його черепашкою, що звисла униз,
Підкидаючи вгору невдоволений слиз.
Кожен погляд сковзає. Дуже важко без слів
Доповзти до вершини опори мостів.

Непривітні долоні. Совість злякана
Подихом осені. Серце клякне
від тої картини, що дуже спотворена.
Важко визнати – замкненість створена.
Всі актори пішли. Сцену вкрили карнизом,
Залишився слимак без душі та зі слизом.

Осінь вулиці слинить. Хтось шукає між площ
У якому чулані ховається дощ.
Осінь спльовує листя, що пече слимаку,
Та земля уже байдуже спить на боку.
Дві декади спокою. Чом плюється вона?
Така осінь невдала і холодна слюна...

Закоцюбли дерева. Жовтим льодом мороз
Їх ударив сильніше за загальний наркоз.
Віртуози вже звикли гнати скейт із перил,
А у мене слизького вже не вистачить сил
На дорогу угору. Чи топтать коридор,
Коли жовтим осіннім горить світлофор?

Не спинити й без того повільний свій рух
І тягти своє тіло, як віл тягне плуг.
Дорости до вершини. І, відчувши там слиз,
Зрозуміти, що верх колись також був низ.
І хай падають знов у густі будяки –
Хто з вершини донизу не простягне руки!



Фото з виставки: Н. Долматова

* * *

За цей віриш автор отримав звання переможця обласного етапу V Міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка

I

У галоші набрали води
Попри ці очеретяні стоси
Розійшлися на луках діди,
Розійшлися наклепані коси.

Відбивали подвійний валок
У тумані, сидіше борід.
Старники. Цілий берег гілок
Старики переходили вбрід.

Із акацій нападало каші.
І дощем приголомшена просинь
Не чекає корову із паші.
На порозі бухикає осінь.

Вітрюгани шукатимуть вуха
І на скирдах подерта клейонка
Плаче вітру. Він слухав,
Доки в грудях пекла самогонка.

У солому закопана віза:
Набирай хоч по десять корзин.
Спи, як ламповий телевізор
Не приймає «1 + 1».

В наших селах захована сила,
Стяг не раз підіймала рука.
Все життя – це конюшні і вила.
Сіно тягнеться із сінника.

І чорніють радянські монети
У шухляді. А де ж ви, купці?
Українці тепер на діті,
У народу пусті гаманці.

Засудомило небо зимове
І не видно на ньому ковша.
Сіно буде коситися нове,
Головне, щоб не спіла душа.

II

Тихо дрімає акація,
Гупає хтось у сїни.
– Дїду, евакуація
Нашої України!!!

– Що це ще за розваги?
Грицю?! Та ти чи п'яний?
Випив багато браги –
Ось тобі і погано.

– Швидше збирайте речі!
Від голови вам премія –
В бричці, а не на плечі.
Швидше, бо епідемія!

– Грицю, не стій на протязі
І розкажи спокійно.
– Їдемо в ніч, на потязі.
Кажуть, воно надійно.

Кажуть, вмирають люди, –
Дід мов навмисне, зблід.
Потяги звідусюди
Йдуть рятувати схід.

– Грицю, я не поїду.
Хата моя, теля...
Грицю, я не поїду –
Тут ось моя земля!

Довго косив я сіно,
Лезо найшло на прут.
Бігти болить коліно,
Хай поховають тут.

Потяги попри втому
Вип'яли два крила.
Та залишилось вдома
Більше, як півсела.

III

У вагонах лише молоді
І що старші, то все на краю.
Так важливо у кожній біді
Довіряти себе водію.

Ніч ковтала останнє купе,
Доки був перекинутим трон.
У новинах кричали: «ЧП!
Загубили останній вагон».

Все не так, як робив Моїсей.
І вже більшенько вилито сліз.
Потяг довго возив цих людей,
Але висадив там, звідки віз.

І неначе цього не було,
Поверталися люди до вил.
Гриць і діда шукав, і село –
Та немає ні скирд, ні могил...



Фото: Н. Долматова

* * *

*«Коли забув ти рідну мову –
Біднієш духом ти щодня;
Ти втратив корінь і основу,
Ти обчухрав себе до пня»*

Д. Білоус

Видають похоронний картуз
І до чоботів гель-цинк.

Танки

Не змогли врятувати Союз.

Чуєш, Єльцин,

І танки.

Ти ганяєш старенькі Карпати,

Збиті лікті іще кровоточать.

«Татку, –

Ти просив, коли час було спати,

Дай совочок,

Лопатку!»

Ти учив посередню російську,

Кращу суржика, проте не дуже.

Часто,

Вибираючи рідну, чужу, англійську,

Пробивалися «лужи»,

«здрате»...

Ти зустрів українську на парті.
Маланюк – збірник макулатури?
На Покрову
Ти зненавидів матір,
Культуру
Мову.

Вас мирили кофтини зелені
І снарядів сипучі кар'єри.
Врешті,
Браконьєри стріляють тюленів,
Браконьєри
Не перші.

Десь позаду твій, сину, совок,
А попереду, сину, лопата.
Варто
Чужу пісню у власний ріжок
І солдатом
Вбивати?

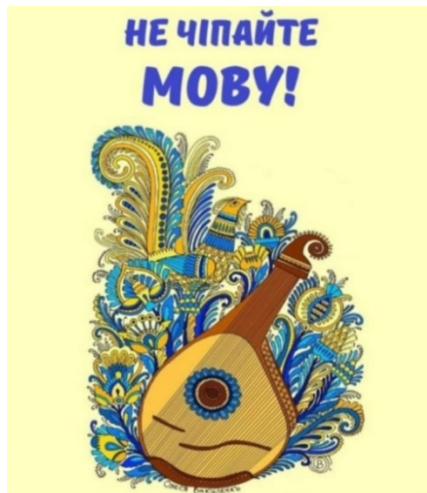


Фото з простору інтернет

Знову ніч несе варту,
Зорі місць обсіли;
Я несу сірий лантух,
Що ще вчора був білим.

Я кидав туди мрії,
Зорі сипались самі.
Зірка в лантусі тліє,
Догорить – буде камінь.

Нездійсненні бажання
Я нав'ючив на себе,
Оббиваючи грані
Недостиглого неба.

Ріжуть камені спину,
Не дають іти далі,
Провіряють на силу –
Відривають від зграї.

Треба скинути ношу,
Потопити в Дніпрі.
Розпрощатись не можу
З повним лантухом мрій...

* * *

Колиска хімічної зброї
Хитається, палячи все.
Ефекти
Гойдає маленький Хусейн,
Ефекти.

На згарищах після бою
Ще цілі снаряди, колего
Архітектор.
І нову випалює цеглу
Архітектор.

Будинки...
Будинки не будуть живими,
Ні нові, ні часом прошиті.
Але в тебе стимул –
Убити.
Ці камені в анабіозі.
Колись ти захочеш щось краще.
Руйнація,
бо твій перший пращур –
Руйнація.

Будинки хотіли корозій,
Аби їх позбавили правди.
Фракції
Виливали на стіни фарби
У кожную
Фракцію.

Будинки...
Будинки не будуть живими,
Ні нові, ні часом прошиті.
Але в тебе стимул –
Убити.



Фото: Н. Долматова

* * *

Дід любив набирати ванну,
Не для себе
її напускав – для троянд.
Та не знав, що її, безталанну,
У цій піні топити не варт.

Краще б виправ у піні лахи,
Краще б випив її,
А троянди – надвір.
Ці троянди ніколи не пахли
І не пестили зір.

Дід любив ці червоні пелюстки.
Так, злочинні.
Так, давно.
У відрі було завжди начиння,
Хоч і вигнило дно.

Самокрутки у діда стріляли діди,
Били долотом,
Ох, наївні.
Їм поети давали золото,
А у них тільки гривні.

А у них заглядання в вікно,
Де троянди, де дідова злість.
Місяць-дивень.
У Дніпрі вже маршрутки по 6,
А у них – кілька гривень.

І у кожного вечір троянд,
Підглядати,
Шарітися,
Знаєш, це – хист.
Все – життя добігає,
Виходь, вуаерист.



Фото: Н. Долматова

* * *

ГЛАВАЦЬКИЙ КАЗИМИР ЦЕЗАРОВИЧ

Казимир Цезарович багато років працює в нашому університеті, він – доцент кафедри «Прикладна механіка та матеріалознавство».

Про себе пан Казимир розповідає так: «Мое хоббі – активний відпочинок на природі. Вірші пишу майже 25 років. На їх створення мене надихає мій рідний край, його чарівність та неповторність, мої мрії, що летять по світу без жодних обмежень, мої рідні, друзі та знайомі, мої вчителі та студенти, мій оптимізм та віра у краще майбутнє, моє сподівання на те, що поетичні рядки, можливо, спонукають читача замислитися над сенсом життя та його різнобарвністю. А допомагає у творчому пошуку лірична муза, політ фантазії та моя спостережливість».



Сивий Дніпро

Сивий Дніпро вдаль жене свої хвилі.
Тихо співає вода.
І багатьом по цей день вони милі,
Бо в них душа молода.

Наче скуйовджене сиве волосся,
Пасма сріблясті тих хвиль.
Між берегами воно розлилося
На сотні й тисячі миль

Переливаються, тихо шепочуть
Ніжні слова берегам.
Деколи сплять, а частіше – гуркочуть
Грізно, то тут, а то там.

Щоб не забули, що мають ще силу,
Здатну змести всі мости,
Або прикрасити країну милу.
Внесок вагомий внести

У розмаїття життя України.
Віддати все їй до дна.
В цілому світі є різні країни,
Але миліша – одна.

Та, для якої не шкода водиці
І молодій краси.
Та, що цінує Дніпрові криниці,
Кожну краплину роси.

Та, що шанує Дніпрові заслуги
І пам'ятає в віках.
Та, чий береги, поля і луки
Завдяки йому в квітках.

12.06.2002



Фото: А. Адамян

* * *

Вечірнє місто

Красиве місто в час вечірній,
Коли світило вже зайшло.
Воно у темряві помірній,
Немов троянда розцвіло.

Палають ліхтарі, вітрини,
Переливаються вогні
Щовечора, любої днини
Вони змагаються в борні.

За найяскравіше горіння:
М'яке, сріблясте, золоте.
Вечірнє місто— то творіння,
Що клумбами троянд цвіте.

22.12.2002

* * *

Презентация

Знамя реет над ДИИТом.
Духовой оркестр звучит.
Перед всем честным народом
Ректор слово говорит.

Статус-кво* "национальный"
Заслужил весь коллектив.
И настрой наш триумфальный
Мы запишем в свой актив.



Фото з сайту університету

Статус-кво* : за Вікіпедією – стан речей, що склався на поточний час.

Шаг чеканит строй курсантов.
Все равняются на флаг.
Четко, словно бой курантов,
Чешут ноги в сапогах.

Делегации и гости
Съехались из разных стран.
Нам несут приятны вести
Без упреков и изъян.

Поздравляют с юбилеем
И желают от души:
Все мы вместе одолеем,
Хоть лаптями хлещем щи.

Потому, что, взявшись дружно
За клубок любых проблем,
Сделаем мы все, что нужно,
Независимо от тем.

Коллектив ДИИТа – молот.
Разобьет любой гранит.
Он здоровый, свеж и молод
Сам судьбу свою творит.

30.12.2002

* * *

Квітка

О теплій сонячній порі
Чарівна квітка розквіта.
Роси краплини на зорі
Її прикрасили. Літа

Йдуть чередою. Лиш вона
Щороку не втрача краси,
Яку із радістю зповна
Віддасть тобі, лиш попроси.

Тож оціни той аромат:
Духм'яний, ніжний і п'янкий,
Що буйний вітер – акробат
В барвисті запліта вінки.

21.04.2003



Фото: Н. Долматова

Надвечір'я

Надвечір'я, смереки і пісня пташина,
Чисте небо і зірочка перша ясна.
Місяць вплив з-за хмарки, немов горошина.
У зірковому небі вона лиш одна.

Аромат квітів лине далеко, далеко
У повітрі нічному, дурманить п'янку.
Перестав стукать дзьобом весінній лелека,
І у тиші загавкав собака Шарко.

Непомітно вечірнє життя розквітає.
На околиці гарно баян виграє.
Хор дівчат у ту музику слово влітає:
Кожен в часі нічному шукає своє.

Он закохані щось гомонять під вербою,
Там Ромео чекає Джульєтту свою.
І дівчатам від хлопців немає відбою,
Бо кохання виборює кожен в бою.

Надвечір'я і ніч промайнули, як хмара.
Тягне сонце з-за обрію рання пора.
З вечорниць до домівки вертається пара
І вологою вкрита берізок кора.

Новий день все веде до повторного кола.
Вже розсіялась зовсім сонлива імла.
Лише місяць ще видно, хоч зорі довкола
В інший край темна ніч на весь день повела.

Та і він незабаром піде відпочити,
Залишаючи сонцю світила пости,
Щоб наступну всю ніч знову ясно світити,
Прокладаючи серцю палкому мости.

01.01.2003

* * *

Зимова краса

Як прекрасні зими в нас на Україні!
Неймовірно сніжні, білі та пухкі.
Розодягне січень всі дерева в іній,
Мов в сріблястих шалях, їх блищать гілки.

Переливи сонця на снігу іскристі.
Розсипи чарівні, гляньте, он які.
Килими і ковдри покривають простір.
Решту обіймають вичурні шапки.



Фото: Н. Долматова

І повітря чисте, мов кришталь, довкола
Вранці – дивовижна тиша, аж дзвенить.
А пригріє сонце – пісенька пташина
Переливом. Ехо ген у ліс летить.

Та в блакить небесну, до самого сонця
Підіймає вітер стоголосий спів.
Визирають діти в зимові віконця.
Порадіти взимку хто б з вас не хотів.

04.05.2003

* * *

Весна

Розмаїття співу й цвіту
І небес блакить ясна.
До майданчику ДПТУ
Завітала знов весна.



Фото: Н. Долматова

Зелень принесла з собою,
Ялинкам – нові голки.
Віти скрасила листвою,
Заходилась, залюбки

Все розмалювала в фарби.
Веселиться з краю в край,
Мов чарівна лялька Барбі.
Розквітай душа і грай.

17.10.2000

* * *

Винахід

Є задумки, є проблеми.
Все навкруг цієї теми
Кружить думка кожну мить
І новеньке щось творить.

Намагається ідею
Поєднать з фантазією.
А від цього результат
Враз помножиться стократ.

Ледь вхопившись за початок,
Весь висмоктує остаток,
І, неначе б то на біс,
Прорисовує ескіз.

Уточнивши всі деталі,
Все розписує надалі,
Щоб експерт підтвердив– так!
Маєм винахід– однак!

Нам пришлють «уведомленье»:
Має сенс Ваше «творенье»!
Зачекайте лише мить,
Щоб патента получить.

А тоді вже тільки знайте –
Гонорари получайте,
І спрямовуйте, щоб знов
Вихід винахід знайшов.



Фото: Н. Долматова

* * *

Вода

Вода – оманливість краси.
То ледь дзюрчить, а то гуркоче.
Вода – природи голоси.
Ах знати б, що сказати хоче.

Вода – шляхи в далекий світ.
Вона тече, і ми живемо.
Вода – життя прозорий звіт.
Останню краплю десь знайдемо.

Вода – з небес нестримний зліт.
Вона проллється так неждано.
Вода – дощів косих політ.
Вона порою –невблаганна.

Вода – по вінця береги.
Поля политі й спілі луки.
Вона не плине догори.
І невідомі їй розлуки.

Вода – могутня ріка.
Вирує і тече у море.
В її глибинах зіронька
Купається й не знає горя.

Вода – потік бурхливих хвиль.
В її глибинах чахнуть скарби.
Вода – басейн на сотні миль.
Яскраві, кольорові фарби.

Вода – знак волі й чистоти,
І емоційності, й розлуки,
Бо вміє разом зберегти
На щастя сплетеними руки.

Вода – то сила всіх світів.
Її стихія – невблаганна.
Вода – барвистий долі спів.
Для всіх і кожного – жадана.

Несе потік нас по житті,
І цей потік повік не згасне.
Коли вода на самоті –
Її безмежність так прекрасна.



Фото: Н. Долматова

Вода, як молодість, – п'янка,
Бо чисту кожен хоче пити.
Неначе дівчина – струнка.
Як можна воду не любити!

23.12.2003

* * *

Спадщина

В мене є окремі фрази,
Що нагадують вірші.
Зрозумієш не одразу
Те, що йде з глибин душі.
Часом складно та красиво
Все поєднано у них,
І, здається, всім на диво
Ожива буття. Затих
Той слухач, що має схильність
До поезії. Вірші,
У яких життя і дійсність,
Знаць, припали до душі.

Зачепили за живинку,
Розтривожили нутро,
Бо згадав поет хатинку.
А просте його перо –

Медіатор. Дзвінки струни
Легкий дотик оживляє.
І душевний голос юний
Вже відверто промовляє
Про свій стан високопарний
Та давнішність тих часів,
Де кохались юні пари

Й розумілось все без слів.
Був тоді поетом кожний.
Окриляла всіх любов.
Відливали блиском ножни

Та кипіла в жилах кров...
А чому б у цьому стані
Нам не бути кожен день?
Будьте юні і бажанні!
Дихайте, що є легень!
Щоб окремі фрази буднів
Самі склались у вірші,
І у Ваших власних учнів
Теж щось йшло з глибин душі.

03.03.2003

* * *

Я – студент

Сьогодні урочисте свято!
Зусиль прикладено багато.
Майбутнє видало аванс.
У добрий час вітаєм вас!

Щоб ви відчували сенс в науках,
Який вже раз пішов по муках
ДПТу славний колектив,
Як працівник – локомотив,

Що доставляє пасажирів.
Скількох юнців він в люди вивів.
В любую погоду він в дорозі.
Митцям стає у допомозі.

Отож і ви, скінчивши школу,
Й наснагу маючи чималу,
Заяву подали в ДПТ,
Зійшовся клином вам тут світ.

Бо спеціальностей багато,
Та ще й порада мами й тата:
ДПТ – це Марка! Супер! Клас!
У цілім світі знають нас.

І вибір ваш сьогодні – з нами.
Чекають вас складні програми,
Ще й інтегралів довгий ряд.
Несуть енергії заряд.

Спортивні секції, змагання.
Нелегкий шлях в житті – навчання.
Даємось часто тут ми диву
Історіям для детективу.

Бо, ледь почалися заняття,
Перемінилися поняття.
І той, хто вчитися бажав,
Знаходить сотню інших справ.

Серед яких розваги, жарти,
Аби не йти сидіть за парти.
Так пролетить семестру час
І ми, можливо втратим вас,

Як перспективного студента,
А з часом, може, й асистента,
Чи наукового творця.
Хай обмине вас участь ця!

То ж поміркуйте перед стартом,
Та із напором і азартом
Наполягайте на знання.
Мерщій сідайте на коня,

Та вміло й спритно ним керуйте,
І досить впевнено торуйте
Дорогу з каменю – граніту.
Не осоромте честь ДПТу!

11.04.2003



Фото: Н. Долматова

* * *

Привіт усім талантам, майбутнім магістрантам,
А може аспірантам і юним докторам!
Шлють нинішні доценти, завлаби, асистенти,
Гранітного здоров'я і щастя зичать Вам!

Знання ґрунтовні майте! ДПТ не забувайте!
Торіть життя дорогу у ширину і в даль!
І ПРИКЛАДНУ НАУКУ повік не забувайте!
Обточуйте! Шліфуйте! Гартуйте так, як сталь!

06.12.2002



Фото з сайту університету

* * *

Весняний цвіт

Серед весняного цвіту
Лине пісня. – Дивина.
Бо периною для вітру –
Яблунева сивина.

Кожна пелюстинка квітне
Невгамовна і ясна.
Ними вкрила густо віти
Чарівниця світ-весна.

В білосніжних, ледь рожевих
Сарафанах яблуні.
Їхні квіти серед перших
Нас вітають навесні.

Прикрашають все довкола,
Наче взимку заметіль.
Варто лиш з'явитись вітру –
Враз зриваються із гіль
І кружляють в білім танці,
Ледь торкаючись землі,
Наче хмарки рано вранці
Розчиняються в імлі.

Танець мрії і надії
Супроводжує їх цвіт.
Поки будуть молодії –
Звеселятимуть весь світ.

16.12.2003



Фото: Н. Долматова

* * *

Збірка віршів

Підписав мені Володя збірку віршів, як земляк,
Так, земляк у мене автор, що на прізвище Козак.
Він вірші рифмує складно, в них описує життя,
Щоб думки його по тому не пішли у забуття.

Вірші – як життя хвилини автора для нас звучать.
Може кожен з нас із ними свою долю порівнять.
Все написане до ладу римою, ні дати, ні взяття.
Пролітають перед нами роки і у даль летять.

Збірка віршів – це й не дивно, що козак їх написав,
Бо увесь вік Україну він у світі прославляв:
То із списом, то з пишаллю, то із шаблею в руці,
А тепер настала черга взятися за олівці.

Що карбують міцне слово на папері на віки,
Не зітруть його в народі швидко плинучи роки.
Не зів'яне в Україні слава наших козаків,
Завойована з боями, вставлена в рядки віршів.

І коли читаєш вірші від Володі Козака,
Інколи, так підмиває відчебучить гопака,
Особливо, коли Дівка синьоока і струнка,
І протягнута до тебе гілка, мов її рука.

Козаки – то люди міцні, залихвацькі вояки,
Вони славу у народі залишають на віки.
Хай дізнаються про неї ті нащадки майбуття,
Що приймають естафету і продовжують життя.

09.06.2001



Фото з с. Опішня: Н. Долматова

* * *

Осокори

Зітхають осокори тихо,
Побачивши себе в воді.
В житті зазнали щастя й лихо,
Бо вже вони не молоді.

Колись тонкими стовбурцями
Їх посадили край ріки.
Тепер вони разом із нами,
Хоч промайнули вже віки.

Їх розгалужене коріння
За землю міцно узялось,
А буйне і могутнє гілля
Довкола щільно розляглось.



Фото: Н. Долматова

У тиші, там, під деревами
Притул знаходять молоді
І потайки від тата й мами
Себе шукають у воді.

23.12.2002

* * *

ДНІПРО НІКА

Долматова Ніна Іванівна працює в бібліотеці нашого вишу понад 40 років. Вірші пише зі шкільних років. Часто читає їх друзям, колегам, студентам, університетській спільноті на соціокультурних заходах.

Її поезії були надруковані в першій збірці *«ДПТівські сонети»* 2010 року, журналі *«Бібліотечний форум України»*, збірці поезій Обласної Наукової бібліотеки 2012 року, університетській газеті *«ДПТ сьогодні»*, публікуються на сайті Наукової бібліотеки Українського державного університету науки і технологій. На творчість авторку надихають яскраві моменти життя, краса рідної природи, почуття закоханості, зустрічі з цікавими особистостями.

У своїх поетичних рядках пані Ніна закликає побачити радість у буденності, знаходити прояви добра звідусіль, завжди вірити у світле майбуття.



Рідне місто

Рідне місто над рікою –
Народилась тут й зростала.
Кольорових днів намисто
Я на нитку нанизала.

Ось іду я у садочок,
Поруч мої мама й тато.
Буду в гарному віночку –
Українському, на свято!

У шкільні роки щасливі
Я навчалась рідній мові,
Рахувала і стрибала,
І пісні співала в хорі.

Потім – Харків був, столиця!
Молоді літа завзяття.
Та Дніпро і там наснитесь,
Бо родинне тут багаття.

Мандрувала я по світу –
Шлях на захід, шлях на схід,
Але рідно місто кличе
У полон і зим, і літ...

Рідне місто над рікою,
Народилась тут й зростала.
Жити в злагоді й любові
Правнукам заповідала!

Я вірю в Бога

Я вірю в Бога. А чому?
Бо в Україні народилась.
Бабуся з вірою жила
І повсякчас за нас молилась...

Я вірю в Бога. І йому
Приношу я палкі молитви.
То Він козаків боронив
В тяжкі часи, в криваві битви.

Не відвернись від нас, Господь!
Так хочу я життю радіти!
Щоб недаремно все було,
Світ обернувся на добро,
Цвіли сади, сміялись діти...

Хай буде щастя на Землі!
Дай, Боже, Україні жити!

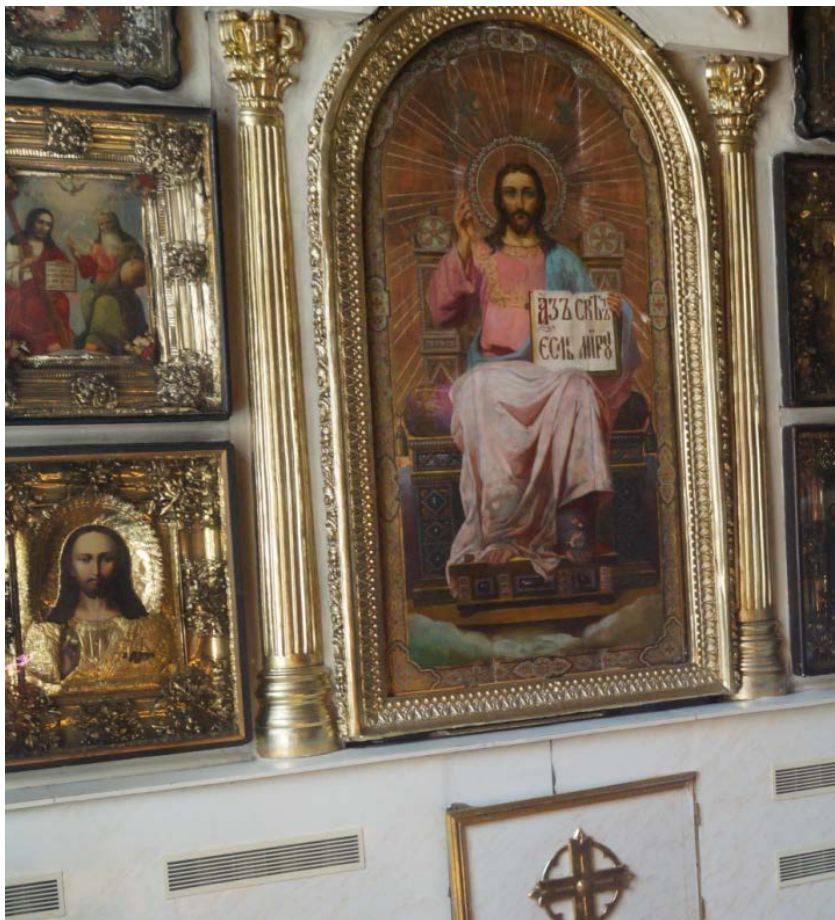


Фото: Н. Долматова

* * *

До 150-ї річниці Лесі Українки

Багата Душею і Духом відважна
В красі України зроста.
Пройшла крізь тортури і муки фізичні
Й у вічність ім'я пронесла.

Закохана щиро в життя і природу,
В мелодії рідних ланів і гаїв,
Вона відчувала всю мудрість народну
І гімн Батьківщині співала своїй.

Під ясенем старим вірші римувала
І мріяла тут навесні.
Для рідних своїх сорочки вишивала,
Вплітаючи думи свої.



Фото з простору інтернет

Вона поліглот, драматург, поетеса –
Жінок прославляла не раз
У творах про стійкість і мужність героїв,
Йї сама в боротьбі повсякчас.

Сьогодні вона znana в цілому світі
Про Мавку згадаємо, прозу й пісні.
Шануймо ж доробок великої Лесі,
По всій українській землі!

Лютий 2021 р.

* * *

ДПТівська весна

Знов весна на алеях містечка,
Килимами квітнуть тюльпани,
Знову пташки будують гніздечка,
Календар червоніє святами.

Як чудово сакура квітне!
І студенти гуляють у парі.
Скажеш друзям слово привітне
І крокуєш у справах далі.



Фото: Н. Долматова. Травень 2020 р.

Дев'яносто наш виш рахує,
Сонце сяє, за місяць й літо.
Ювілей Альма-матер святкує
На знайомих стежках ДПТУ.

Травень 2020 р.

* * *

Життя – примара...

Светлой памяти О. А. Бусурулова

Вода. Біда. Чорнобиль.
Вже чверть століття крає біль,
А сподівання – обмаль.
Розносить щорічно повинь
Води та біди Чорнобиль...
Знов б'є в Японії набат –
То відгук Хіросіми,
А тисячі нових малят –
Вже жертви Фукусіми.

Навіщо людству клопіт цей –
Приборкання стихії?
Науки пошук? А з ідей –
Радіаційні міни.
...Небокрай. Заграва. В рай
Заносить наші душі
Радіаційна хмара.
Життя – примара...

Серпень 2011 р.

* * *

Для чего мне собой заниматься?

Для чего мне собой заниматься?
Чтобы жизнью полней наслаждаться!
Для Души – чтоб смеялась и пела,
А не плакала и не болела.
Днем пусть радугой яркой играет,
Ночью – в бархате звёздном сияет.
Чтоб потоки любви разливались,
Всех родных и любимых касались,
И друзей, и знакомых, и дальше...
Чтобы не было горя и фальши!
Мир пусть будет на нашей планете,
Все здоровы и счастливы дети.
Пусть всё будет легко и красиво!
Молодой буду я и счастливой.



Фото: Н. Долматова

* * *

К 8-му марта



Фото з виставки: Н. Долматова

Милые девушки,
Добрые бабушки,
Нежные дочери,
В доме хозяйшки!

Чьи-то любимые,
Очень желанные,
Чуть бесшабашные,
Где-то – жеманные.

Зайки и кошечки,
Мышки и лапушки,
Рыбоньки, солнышки,
Девочки славные!

Пусть вам покажутся
Ночи морозные
Летними днями
Солнцем согретыми!

Пусть для вас будут
Скромные ландыши
Розами алыми –
Чудо - букетами!



Фото з виставки: Н. Долматова

Все ви – красавиці!
Сплошь – рукодельниці.
Счастья вам, умниці!
С праздником, женщины!

* * *

Я сплету своє кохання...

Я сплету своє кохання
В кольоровий візерунок.
А мої вірші-признання
Хай довершать цей малюнок,

Щоб твоє життя розквітло
І багато років поспіль
Мав здоров'я – ясне світло
Й щастя буде частим гостем!

Хай блакиттю небо сяє,
Сонце гріє в гарну днину,
Янголи тобі співають
У народження годину!



Фото з виставки: Н. Долматова

Грѣзы

Я по тонкому льду иду –
В свою жизнь тебя принимаю.
С нетерпением встречи жду,
Когда вместе мы – я летаю.

И легко, и тревожно мне,
Но сметаешь ты все тревоги!
Каждый – лоцман в своей судьбе,
Мы сумеем пройти пороги.

И построим не хлипкий плот,
А надёжный фрегат с парусами.
Океаном судьбы поплывѣт
Он над штилями и над штормами.

Я по тонкому льду иду –
Свою жизнь с твоею сверяю.
Потеряю или найду?
Быть счастливой опять мечтаю...

* * *

Привет!

Мне в объятых твоих приют,
А в сиянии глаз – доброта.
Счастье встречи с тобой несут.
И душевная красота...

За закатом приходит рассвет,
Будут встречи после разлук.
И скажу я тебе: «Привет!»,
И нырну в твою нежность рук.

* * *

Мне с тобой легко и просто,
То ли мы идём на остров,
Или вдоль Днепра гуляем –
Мы друг друга понимаем.
В нежности твоей купаюсь
И при встрече – улыбаюсь...

* * *

Новые роли

Статус бабушек примеряем –
Наше время уже пришло.
Значит, прожита жизнь не даром,
Хоть немало воды утекло.

Наши внуки – младшие дети,
Видим в них продолжение свое.
Пусть им ясное солнце светит,
А мы – наши песни споём.



Фото: Н. Долматова

Будем с ними гулять по парку
И коленки зеленой лечить.
Наши внуки – младшие дети,
Значит, мы продолжаем жить!

* * *

ДЬОМІНА ТЕТЯНА

випускниця факультету «Технічна кібернетика»

Активна учасниця студентського самоврядування. Завдяки її організаційним здібностям разом з Ольгою Лисенко (Економіко-гуманітарний факультет) на базі бібліотеки ДНУЗТ було проведено 2 міжвузівські турніри «Битва поетів».

Любить читати, спостерігати за життям, спілкуватись з друзями, відпочивати на природі, надихаючись її красою. Про це й пише вірші.



На фото Тетяна Дьоміна поряд з Олександром Белявим

Летіли журавлі на рідні землі
І сподівались, що весна уже прийшла,
Але все ближче – хмари темні,
Де їх домівка, де сім'я жила.

Летіли журавлі із миром в крилах,
Із роздумом про волю і тепло,
Ключем довільним; гомоніли пісню,
Їх була сотня, а, можливо, й тисяча... було.

Вогонь палав так чорним і червоним,
Страшенно розвиваючись в повітрі,
В обличчя, в очі і у скроні
Кублом крутило щось своїм. Повиті
І молоді, хоробрі, буйні душі
Пішли у бій за волю, за свободу, за свій дім.
Пішли, не боячись нікого і нічого,
Але майбутнє знало, хто то був і ким.

Зняли лелеки свої білі шати,
В нерівний бій поринули згуртованим ключем.
Читала молитов їм кожна рідна мати:
«Покрий же, Боже, чорногузів наших невидимим
плащем!»

Такої мужності не бачили ніколи,
Як за свою сім'ю, за небо й майбуття,
Але зненацька постріл,
Гул задзвенів у полі...
Журавлики злетіли
У вирій – в небуття...

Летіли журавлі додому в ніч весінню,
Хотіли принести достаток і добро.
Ключем довільним, гомоніли пісню
Їх була сотня, а, можливо, й тисяча...було...

* * *

Він проголошував погрози,
Щоразу починаючи із «Я!».
Я здійму на вас люті морози...
Всіх зламаю, і теж знову «Я».

Я зберу усі фарби воєдино,
Я зайве все рознесу.
Я ж не просто маленька людина,
Я – володар тірамісу!

Так сидів у кафе біля брами,
А за нею – жадібний світ.
Посміхнись, потім випий ще кави,
Добрим поглядом навкруг подивись.

За вікном сонце лагідно гріє,
І на дворі панує весна!
Насолоджуйся щастям, красою,
Зрозумій, є вагоміше, ніж твоє «Я»!

* * *

Хтось свідомо керує нами,
І не тільки ділами,
А й навіть думками.
Підкоряємось тихо,
Бо це ж звичка,
І давно вже над нами
Повисла нічка.

Не кажи, а промовч,
Не з'їжджай, а сиди,
Бо на роті вже скотч,
Думки залиті в воді.

І чекаєм на диво
Та сидим всі журливо,
Як в картині під назвою «Чорний квадрат»,
Усе більшим стає насаджений владою фант.

* * *

Людині необхідно у щось вірити,
Як не крути, говорять істину.
Людині необхідно завжди мріяти –
Просто та без упину.

Хтось – у Бога,
А хто – у дитину,
Може, в дорогу,
А може в стіну.
У все, що завгодно!
Та навіть у скриню,
А чи в гаманець,
Що бідує в начинні.

Це вражає:
Про віру в лічильник,
У людину,
Що носить швейцарський годинник.
Взагалі віримо в те,
Що під руку, з журналу.
Бо завжди віри у себе не вистачало.

Навіть коли все на світі «дістало»,
Пам'ятай, тільки мрія врятує з провалу.
Мабуть, так, людина все ж таки не з металу!
І вірить у те, щоб її не зламало.

* * *

Мій світанок – то захід сонця.
Виходжу на ганок, щоб привітати.
Який він чудовий, цей захід крилатий,
Та кожний день різний, це не описати.
Він такий невловимий,
І напрочуд легкий.
Проте іноді грізний,
Мій захід такий.
Мені із ним тепло,
Хоч вже вечір надворі,
А горне до себе –
Перші бачу я зорі.
Кожен день, як востаннє,
Зве мене він на ганок,
І разом із ним
Зустрічаєм світанок.



Фото з с. Опішня: Н. Долматова

* * *

ЕДУАРД

Під цим псевдонімом приховується випускник факультету «Обчислювальна техніка» минулих років.

На створення поезій його надихнули відчайдушні спроби повернути своє кохання із років молодості.



Малюнок: Ліана Нікітіна

Печаль

Что хуже Надежды,
Ушедшей от нас?
Исполнившись только
В полночный час?

Что хуже цветка,
Без тепла и воды?
Нет в Небе пощады,
А слёзы горьки...

И Душу ломает
Как лёд по весне.
Когда ты уходишь
Безмолвно во мгле.

Уходишь, как фея,
Проплыв надо мной,
И в дымке цветочной
Растаешь, как сон.
Что хуже быть может,
Узнавши тебя?
Услышать крик сердца –
«Ты не моя»!

И крик одинокий
В горящей груди
Умчится под своды
Холодной Луны...

* * *

Нарцисс

Одинокий сяду у воды
Молча вспомню о своей Любви
Одинокой, как и я сейчас,
В этот предрассветный час.

Кто меня любил –
Я того не чтил
И небрежно, словно пыль,
Смёл с презреньем и забыл.

Но отвергнув много раз,
Стал отвергнутым сейчас,
И тоска сдавила грудь,
Безнадёжным сделал путь.

И уже нельзя вдохнуть
Мне огонь любви, прости!
Знаем это только я и ты,
Знаешь лишь одно и ты –

Не забудешь желтые цветы,
И усну я на твоей груди,
Всё простив
Несбыточной Любви...

* * *

Мы все спешим,
Но везде не успеем...
Я постоял
и украдкой заметил,
Как лучик Солнца
разбился в асфальт.

Взял я кусочек
разбитого блика –
Он прошептал:
«положите назад...»
Я лишь осколок
Разбитой Надежды.
Но нас Любовь
Собирает опять,
Чтобы с дождём или ветром
Вернуться назад.

Глянул на солнце –
Глаза ослепило,
Слёзы скатились
На солнечный блик...
Мы те ж осколки,
Осколки от Бога.
И вдруг услышал:
Всегда буду рад!

* * *

Так бывает,
И ты это знаешь,
Ждёшь весну
Как любви соловей,
Но бутон нераскрывшейся розы
Ты отдашь нелюбимой теперь.

Или бросишь его под ноги
Чужаку, что таился,
Как тень.
И весну победят морозы
И другим будет петь соловей...



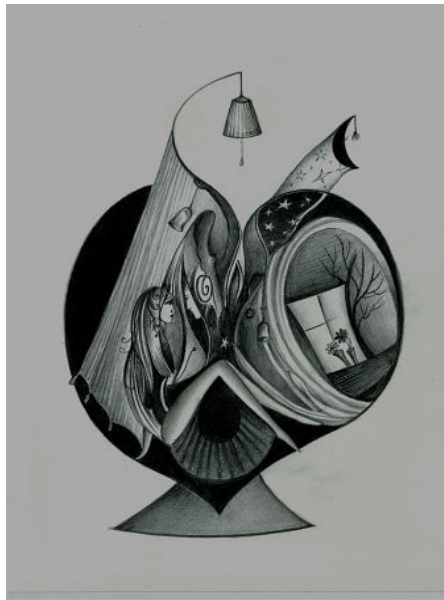
Малюнок: Л. Нікітіна

Только ночью Душа проснётся
И в поту проклиная себя,
На бутон нераскрывшейся розы
Горькой каплею
Капнет слеза...

* * *

Прощайте, милые равнины,
Прощай, родная сторона.
Я не забуду жизни вашей,
Хоть мы простились навсегда.

Сегодня я пройду
И сердце
 Отдаст вам
Радость, боль свою
И с шелестом
 листвы зелёной
Свою я песню запою!



Малюнок: Л. Нікітіна

Я запою, чтоб стало легче,
Чтоб Душу миру подарить,
И этот мир огромной Жизни
С собою в Сердце сохранить.

* * *

ЕЛЬ ТНАК-ШИД

Ель Тнак-Шид – таке оригінальне псевдо вигадала собі талановита, розкута й незалежна від чужої думки співробітниця нашого університету. Багато років ця пані живе поезією, висловлює найпотамніше жіноче з допомогою віршованого слова. За освітою філолог, приймала активну участь в роботі відомої у Дніпрі поетичної студії «Вуглик», її твори надруковані у збірках поезій «Крила», «Берег поезии» та у газеті «Дніпро вечірній».



Фото авторської роботи з виставки: Н. Долматова

*Из цикла «Протагонистка»
(героиня античной трагедии)*

Прощавання

Галичня позбиралась на цвинтарі,
Поруділи, мов кров, горобини...
Обережно! Бо доля нас вибере:
Неосяйний, маєш загинути!
Все від того, що ранок скривавлений
Витікає на обрії зоряно,
Просякає в повітря розбавлене
Та з'являється сонце оголене.

Тож нехай у той ранок остуджений,
Що війна колихала безсонно,
Витинається клекіт розбуджений –
Галичня загелгочедо дзвону.

Не дивись так навколо, засмучений,
Ти позбавишся долі шаленої:
Крізь життя нам з тобою розлучення,
Крізь життя – до скорботи скаженої...
Слишком много во мне – меня!
Я – в молчании тихих улиц;
В кафетерии среди дня,
Охлажденных желая устриц,

Может, вспомнишь ты обо мне?
Не хватало мне ветра на площади,
Открывались мне двери устало,
Шепотком выползая непрошенным
Из сырых и холодных подвалов.

Слишком много во мне – меня!
Все деревья в мундирах зелёных,
Городской пейзаж зелена,
Перешептывались отдаленно...

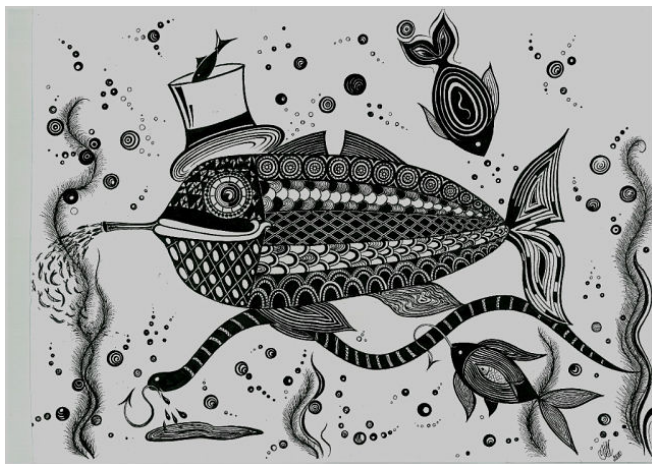
Может, вспомнишь ты обо мне?
Ухожу я, не хлопнув дверью,
Так наивно и так легко,
Как утраченное доверье...

* * *

На часах три часа... Я без денег...
Рыбки в аквариуме сделали пируэт...
Неужели опять понедельник?
Может быть – да, а быть может, и нет.

Ты придешь пить вино ледяное?
Не открыта душа для молитв.
Расскажи мне хоть что-то такое,
Без душевных терзаний и битв.

Я пойму: в моих веках усталых
Заплутали вчерашние сны,
И торопится время, как старость –
Прикоснутся к одеждам Весны...



Малюнок: Ліана Нікітіна

* * *

Апологеты тайных знаний и наук,
Предтечи оккультизма и пророков!
Для вас придумаю заклятья без зароків,
В улыбку заключенные, как в лук!

Я нарисую руны – как тавро,
Чтоб заклеить те губы в их печали,
С которыми мы суры изучали,
Не ведая про веру и порок...

Уходит время – как вода через песок,
Уносит сон – как архетип желаний,
Но достоверность чувств, воспоминаний
Мне выдана навечно – не на срок...



Малюнок: Ліана Нікітіна

Неназванная война

Окончена война, поблекли все знамена,
Назад, на Родину, стекаются войска.
Вот полдень на дороге запыленной
(На карте эту глушь не отыскать).

Героем стал и ты, боями освященный!
Ты каждый день здесь жертвы приносил!
Идешь один, победой окрыленный,
Идешь среди развалин и могил.

Ты весь ещё в бою! Хитер ты был и ловок!
Ты для солдат примером светлым был!
И ты поешь. Твой юный голос ломок,
Ты молод! Ты совсем ещё не жил!

Окончена война! И вот она – победа!
Тебя ждет разоренная страна!
Налей вина и черный хлеб отведай,
Бывает мир страшнее, чем война!

* * *

*З циклу «Календар»***Серпень**

Місяць дивиться через гілля,
Я стою на своєму подвір'ї,
Ароматна, квітуча земля
Під ногами, у темряві щирій...

Тільки ввечері спека спадає,
У чагарнику глохнуть вітри,
У заростях трави споглядаю
На розкішні картини пори.

Що отримала влітку: блукала
І когось-там кохала – пройшло,
І для чогось нарешті чекала,
Щоб натхнення на мене зійшло.

Хай існує тепер та година –
Неповторна, одна між всіма –
Де натхнення зійде на хвилину,
І вірші проростуть крадькома.



Малюнок: Ліана Нікітіна

* * *

Дальневосточное

Андала* бичевал** по свободе,
Ветерок простиралися у ног,
Притащился по скверной погоде,
Закатился дремать в мокрый лог.

Только где-то дымок я учую,
Так тревогу унять не могу:
Кто там бродит и кто там ночует?
Если рядом, то как убегу?

А тропа скovyрнется в распадке?
Голос мой оборвется, звеня!
Под травую бегут куропатки
И все дальше уводят меня...

Здесь природа не ждет человека,
По неспешным следам моросит...
И живет так от века до века,
В свое сердце тебя не пустив!

Здесь глаза только смотрят бесстрастно,
Как волнистые сопки*** бегут...
Как же бухта морская прекрасна!
Жаль, что я бичевать не смогу!

Андала* (жарг.) – заключенный, который сбежал из лагеря.

Бичевать** (обл.) – жить как бомж, бродяжничать.

Сопки*** (обл.) – невысокие горы.

Эй, ты – девушка на плакате!
Кто тебя облизал глазами?
Тот, кто время напрасно тратит
Под рекламными «образами»?

На! Люби его! Ешь – такого!
И не важно, чей сучий сын!
Тривиального, рядового
И пужливого как пингвин!

Замани его! Ты же Ева!
Пусть не ведает он, как растут
Гроздья грозные, *гроздья гнева* –
Революция, митинг и бунт!

* * *

Из цикла «Рыбный день»

Задыхаясь, ползу я на сушу.
Эта ночь – точно Море Мучений.
Где же ты? Да захочеш ли слушать
Эманацию*настроений?

Я – реликт. Кистеперая рыба.
Чуть отлив – выползаю на берег.
Если б только увидеть могли бы
Пресмыкающегося полу-зверя!

Слушай голос Песка. Слушай Ветер.
Слушай песни холодных течений.
И немая природа ответит
Всей градацией прикосновений.

Я сроднилась с этой лагуной.
Я живу здесь недолго – вечность.
Ты приходишь с приливом лунным,
Ускользящий и беспечный.

* * *

Эманация* (физич. термин) – процесс отрывания нейронов от поверхности; тут – преобразование

Этот мир обезумел от бед:
 то и дело срывается в крик,
Я не ведаю, сколько мне лет,
 Я согнулся, как древний старик,
От нечастий стал бедным мой слог,
 Гордый нрав все перечит уму,
Жизнь ползет, как личинка без ног,
 Упираясь во мрак и во тьму.
Я привык ощущать тишину,
 К этим окнам пустынным привык,
Ничего не добавит уму
 Онемевший в молчаньи язык.
Принося перепады шагов,
 В доме грузно спускается лифт,
Далека от друзей и врагов,
 Ты приходишь, как в море прилив.
Ты придешь? Ты услышишь сквозь тьму
 Как вздохнул возведенный курок!
Так близка же ты мне – почему?
 Ты придешь, чтоб оторочить мой срок?
Если нить этой жизни прерву,
 Опечалишься, тяжело вздыхая,
Только вздохом тебя позову:
«Да исполнится воля святая...»

* * *

Из цикла «Песни брата моего»

Где мой дом? Неужели – вот это?
Всем доступное нынче жильё?
На столе – лампа желтого цвета
И окурки под светом её.

Стук дверей, голоса дальних комнат,
Синеватого дыма струи...
Вот диван. Он, наверное, помнит,
Как прилег я на нем в забытьи.

Ты вошла. Ты вошла и стояла,
И смеялась, смеялась навзрыд.
В горькомс мехе твоём прозвучало
Пораженье и горечь обид.

Чуть прикрою я веки и вижу –
Разноцветные пляшут огни.
Подойди ко мне, сядь ко мне ближе,
Тонкой, бледной рукой обними

* * *

ЖУРАВЛЬОВА АНАСТАСІЯ

випускниця факультету «Управління процесами перевезень»

Пише вірші з підліткового віку. На створення поезій надихає краса природи, роздуми над життям, відчуття закоханості. Приймала активну участь в турнірах «Битви поетів», відзначена в номінації «За поетичність». Відео з віршами авторки дивись за посиланням: <https://library.diit.edu.ua/uk/article/367>



Выступление

1

Бегут минуты без остановки
И в этом ритме нету пауз.
Хочется остановить их движение,
Пережить те моменты ещё раз.

Вновь чувствовать то счастье,
Что наполняло вмиг меня.
Как билось сердце
И душа летела в небеса!

Сколько улыбок и веселья
Происходило день ото дня!
Куда летишь ты, время?
Всё отдам, чтобы вернуть тебя...

2

Сидишь один в тиши сакуры безмолвной,
И твоё сердце что-то явно ждёт,
Что всё может измениться
И жизнь наша лучше пойдёт.

Не будет горьких проблем,
Всех сомнений, страданий.
Не будет больше никаких дилем
И судьбы тяжелых испытаний.

Что счастья луч вдруг засияет
И вмиг разгонит темноту,
И каждый для себя откроет
Мира многогранную красоту.

3

Художники могут всю ночь
Не есть, не пить, не спать,
И, прогоняя мысли прочь,
Под вдохновением рисовать.

Не есть, не пить, не спать,
О жизни размышляя
Как можно жить-существовать?
Всех радостей не зная!

И, прогоняя мысли прочь,
За кисть и холст берутся,
Ведь нужно миру им помочь,
В бездонную красоту окунуться.

Под вдохновением рисовать
Весь многогранный мир в картинах,
Всю красоту природы показать
В её богатстве, без изъянов.

* * *

Весны прекрасные мотивы,
Природы красочной пробужденье.
В этом мире мы с ней едины,
В порывах души возрожденья.

Время новых начал,
Достижений, побед.
На всё, что раньше не знал,
Ты получишь ответ.

Время новых встреч,
Любовного забвенья,
Радости лёгкий миг
И минуты томленья...

Мир оживает от холодного сна
Солнце путь новому дню освещает.
Природа окрашивается в яркие тона –
Приход весны тут уж каждый признает.

* * *

КОВАЛЬ ЛЮБОВ АНАТОЛІЇВНА
співробітниця Бібліотеки з 1979 по 2019 рр.

Поезію полюбляє зі шкільних років. Пише вірші, коли приходять натхнення. Тематика поезій пані Любові різноманітна – це й любов до рідного міста та України, гордість за свою працю та інтимна лірика. Найбільше віршів присвячено Книзі, бібліотечним справам, студентам-читачам.



Україна – єдина у нас

Уже з давніх віків
Взяти верх прагне зло.
Скільки воєн було!
Та наш рід з козаків,
Не дозволимо ми
Взяти верх і над нами!
Зараз ми вороги
Зі своїми «братами»,
Бо той перший ступив
З автоматом до нас.
Ну, і де тепер Крим?
Йде війна за Донбас.
Нехай розвіється дим,
Раптом повернеться Крим.
І завжди буде з нами Донбас,
Україна – єдина у нас.



Фото з с. Опішня: Н. Долматова

За рідну землю стіною
Стоїть наш мужній солдат.
То навіщо ж війною
Ти пішов сюди, «брат»?!
Припиніть цю війну!
Повертайте назад!
Не зламається мужній,
Стойкий наш солдат.
У нас Вітчизна одна,
Була й буде єдина.
Навіщо нам ця війна?
Коли плаче дитина,
Чиясь мати сумує
За сином своїм.



Фото з с. Опішня: Н. Долматова

Хто поверне загиблих,
Синів рідних в дім?
Не поставить ніхто
Нас на коліна!
Із героїв складається
Наша країна!

* * *

Не чіпайте Україну!

Ми любимо свою Україну,
Держава мирна, тиха.
Болить серце за країну,
Не робіть їй лиха.

Люди мирні в нас, привітні,
Зовсім не ворожі.
І малеча, юні, літні
Почуттями схожі.

Всі ми любим Україну,
Та й як не любити!
Болить серце за країну,
Нащо зле робити?

Україна наша рідна
Хоче в мирі жити.
Та рішучий відсіч, бідна,
Повинна робити.

Не чіпайте Україну!
Не заважайте їй жити!
Кожен може за країну
Будь-кого побити.

Не чіпайте Україну!
Не робіть їй лиха.
Болить серце за країну,
Вона ж мирна, тиха.

І нікого не чіпає,
Не диктує волю.
Хай країна процвітає,
Не чинить їй болю!

Україно, рідна! Живи, процвітай!
І ставай міцною.
Вір в людей своїх і знай,
Ми завжди з тобою!



Фото з виставки: Н. Долматова

* * *

Місто моє Дніпро

Місто з козацького краю,
Як я тебе люблю!
Кращого міста не знаю,
Бога за нього хвалю.

Лівий берег чи правий,
Це все – місто моє,
Яке з козацького краю
Свій початок бере.

Зараз воно розрослося,
В ньому багато що є.
Стати потужним вдалося,
Місто зростає моє.

І взагалі, де жити,
Мабуть, не все одно.
Нікуди дужче любити,
Місто моє – Дніпро!

Воно взагалі унікальне,
Архітектурою, тощо...
Тут Катеринославський бульвар,
Там – Європейська площа

Будете гостем, хоч проханим,
Повірите, що це не сон.
У нас є Алея закоханих
І фонтан Купідон.



Фото: Н. Долматова

Ракетно-космічна індустрія –
Сила міста Дніпра.
Та тільки в усіх одна мрія,
Щоб стерлося слово – війна!

Різна звучить у нас мова,
Згуртовані всі, як сім'я.
Місто моє чудове,
Як люблю тебе я!

* * *

Що дала мені бібліотека?

Що дала мені бібліотека?
Відповім я, мабуть, без вагань
Це не тільки каталог і картотека,
Це, насамперед, скарбниця знань.

Що дала мені бібліотека?
І впливає як на кругозір?
За вікном – метелиця, чи дощ,
чи спека –
з книжкою сідаю я за стіл.

Поринаю знов у світ чудовий,
Різних творів, переказів, думок.
Взагалі, відкрився світ книжковий,
Ще в дитинстві, з цікавих казок.

Що дала мені бібліотека?
Тут своє покликання знайшла.
Інші мрії залишилися десь далеко,
Поєдналась з книгами душа.

Що дала мені бібліотека?
Крім набутих знань з її джерел,
Це наш рідний дім – бібліотека!
Безліч інновацій в ній тепер...

Взагалі, без книг як можна вчитись?
А черпати звідки ж ті знання?
І на книги всі могли б молитись –
Відкривають світ у майбуття!



Фото: Н. Долматова

* * *

До дня бібліотек

День бібліотек – це наше свято!
Привітаємо бібліотекарів усіх.
І за те, що працюємо завзято,
Що обрали одну із доріг.

І таку важливу для себе,
Необхідну таку для людей.
Бо професія у нас та, що треба.
Вам спасибі за вибір цей!

Мабуть, заради любові до книги,
Ми стали тими, ким зараз є.
І в колективі немає інтриги,
Кожен відділ робить діло своє.

Наша професія в якійсь мірі гуманна,
Ми теж несемо культуру в життя.
Робимо це дуже старанно.
Знаєм, без книги немає буття.

Книга – це мудрість, книга – це вічність,
Книга – великі, взагалі, пізнання.
Щоб перевірити інтелект свій на міцність,
Треба черпати з книги знання.

Книги – це розум, книги – це сила.
Хто уявляє себе без них?
Як жило б людство і як би творило,
Як існувало б воно без книг?

Бібліотека – вона як мати,
А всі тії книги – діти її.
Вона відпускає їх немов погуляти,
А потім збирає в обійми свої.

Тісно пов'язані між собою,
Як одне ціле існують вони.
А ми, своєю працею з тобою,
Стараємось їх просто берегти.



Фото з альбому «Історія бібліотеки»

* * *

Прийшло враз кохання...

На всі сподівання
Прийшло враз кохання.
Чекав його довго, нарешті
прийшло.

Хоча й не юнак вже
Але ще той парубок,
ще ого-го!
Чекав я кохання,
чекав я кохання,
Таке, щоб єдине і назавжди.

Чекав я кохання,
чекав стільки років,
Назустріч жінкам
не робив зайвих кроків.
Бо внутрішній голос казав мені: жди!

Коли я побачив, тебе я побачив,
Побачив тебе і вмить захворів.
Оце те кохання, оце так кохання,
Так стиснуло серце, забракло і слів.

З надією в очі твої я дивлюся
І тону в них, тону...
Я від тебе вже не відступлюся,
Бо кохаю тебе лиш одну.

Знову в очі зелені твої я дивлюся,
Погляд свій відвести я від тебе не смію.
Що відмовиш мені, я боюся,
Я без тебе вже жити не вмію.



Фото з виставки роботи В. Дураніної: Н. Долматова

* * *

В бібліотеці

В бібліотеці, коли я буваю,
В ній я душею відпочиваю.
Тут і Wi-Fi я часто ловлю,
Бібліотеку я дуже люблю!

Сиджу, бува, в залі – тиша кругом,
Читаю «Деталі машин» за столом.
Аж очі злипаються, закрив їх на мить,
А хтось уже думає: так він, мабуть, спить!

А я серед тиші з думками збираюсь,
Ну, звісно, буває, що не висипаюсь!
Мені в душу не лізуть – ти спиш чи не спиш,
Тебе не чіпають, коли ти мовчиш...

А от коли в залі стоїть гвалтівня,
То зауваження зробив би і я.
Враз голос лунає красивий, дзвінкий:
– Хто там розмовляє, розумний такий?

І тихо так стало. Я знову читав,
Та ненароком таки задрімав.
Та вмить розбудили курсанти мене!
І що то за сила сюди їх жене?!

До залу приходять близько восьмої ранку,
Беруть методички уже з-поза ранку!
Журнали із виставок теж ідуть в хід,
Неначе на них здійснили похід!

Та ось і курсанти вже з залу пішли.
На зміну їм інші студенти прийшли.
Дивлюсь на годинник – мені пора йти,
Сюди ще не раз треба буде прийти!

В читальному залі мене не турбують,
І книги потрібні для нас пропагують.
До них ще і посмішку щиру дадуть.
Оочі до знань завжди сюди йдуть.



Фото з альбому «Історія бібліотеки»

* * *

Зробив висновок (гумореска)

Зустрів я свого друга вчора.
Ну й зустріч, вам скажу, була!
Я тільки крикнув: «Привіт, Жора!»
Всі інші враз ковтнув слова...

Підбите око, подертий ніс,
Став наче нижчий він на зріст.
Ішов, кульгаючи на ногу,
Немов не помічав дорогу.
Дивився я й не пізнавав...
Такий вже вигляд друг мій мав.
Дісталось, видно, йому дуже,
Аж припадав на один бік.
Питаю: «Що з тобою, друже?»
– Та зустрічав же новий рік!
– Добряче ти відсвяткував!
Я думав, в космос ти злітав!
– Пробач, мені щось не до сміху,
Хоч вигляд маю всім на втіху,
А свято б знов якби було,
То я б гульнув на все село!

* * *

Чому ти не діждалася мене?

Строк служби вже добіг кінця
І я збираюся додому.
Забрали, майже з-під вінця,
Два роки вже пройшли потому.

Хоч і нелегко тут було,
Ці роки швидко пролетіли.
Я згадував своє село,
Як одружитись ми хотіли.

І ось сказали: йди! Та я побіг,
І біг, не розбираючи доріг.
До тебе мчав, до тебе я спішив,
А вийшло, що людей лиш насмішив...

Заміжня ти, а я цього не знав.
Ти, значить, не кохала! Я кохав.
Здавило груди – інший в тебе є.
Чому ти не діждалася мене?

Чому нас доля розвела?
І я не твій, ти не моя.
Не витримала ти розлуки
І завдала моєму серцю муки.

Чому ти не призналася мені?
Я б не лічив до зустрічі так дні!
Що заміж вийшла, щойно я узнав,
Виходить – не кохала. Я кохав.

До кого тепер бігти,
До кого тепер йти?
Радієш щастю з іншим тепер ти.
Діждатися мене ти обіцяла,
Виходить – не кохала, не кохала...

А я в думках з тобою засинав,
І під подушку фотокартку твою клав.
І вірив, що з тобою будем разом.
Ти ж завдала удару так відразу.
Діждатися мене ти обіцяла,
Виходить – не кохала, не кохала...

* * *

Я хочу у щасті купатись

Ти до мене прийшов уві сні,
Я чекала на тебе всі дні.
Так жагуче мене цілував,
Що я буду твоєю, сказав.
Та ось минув день,
Знову ніч настає,
Кохання моє, забарилось ти де?
Я образ вже твій не можу
Забути
І хочу сьогодні щасливою бути!



Фото Н. Долматова

* * *

Я чекаю на тебе

Я чекаю на тебе, де б не був і що б не робив.
Я чекаю на тебе, ще нікого я так не любив.
Я чекаю на тебе, на надію, якраз, уповаю...
Я чекаю на тебе, щоб сказати тобі, як тебе я кохаю!
Я кохаю тебе, як нікого ще так не кохав.
Я кохаю тебе і такою тебе уявляю.
Я кохаю тебе, знаю, кращої я не знайду.
Ти позвеш мене тільки, я негайно прийду.
Я чекаю в розлуці, чекаю в дорозі.
Зараз мрію про те, щоб з'явилася ти на моєму порозі.
Я чекаю не день, я чекаю не два...
Вже з'явилась на скронях моїх сивина,
Та уваги на це зовсім я не звертаю.
Хочу, знала щоб ти, як тебе я кохаю.
Важко ждати кохану людину, авжеж!
Я чекаю, коли ти до мене прийдеш.
Я чекаю на тебе, я кохаю тебе,
Ти для мене в житті цьому – ВСЕ!

* * *

КАНАРСЬКИЙ АНАТОЛІЙ

Канарський Анатолій (Анатолій Аркадійович Косолапов) – професор, завідувач кафедри «Електронних обчислювальних машин», випускник факультету «Обчислювальна техніка» (1975 р.) нашого університету, відомий поет, сценарист та автор пісень.

ДПТівцям – колегам, студентам, друзям добре відомі книги поезій Анатолія «Я улетаю...таю...таю...», Дніпропетровськ, 2005 р., «Разноцветье чувств», Дніпропетровськ, 2011 р., «Сказка для двоих», Дніпропетровськ, 2016 р., «Музыка слов...», Дніпро, 2018 р. та інші збірки. Автор створює різнокольорову поетичну палітру, різноманітну за змістом та формою: про веселе й сумне, про кохання та розставання, про любов до рідної України та відповідальність кожного із нас за її майбутнє.



Анатолій Аркадійович – небайдужа людина. Він не залишається у своїх особистих наукових справах, почуттях, інтересах. Йому болить за Україну. Він сподівається, він впевнений, що з Україною буде все гаразд. Народ переборє, зламає, подолає всі труднощі.

Тече Дніпро, сивіють його кручі,
І в Чорне море з ним спливає час,
В дніпрових хвилях спів Тараса чути:
«Тримайтесь, діти, я прийду до вас...»

Як митець, як вихователь Анатолій Аркадійович намагається зробити якнайбільше для того, щоб нові й нові зағони інженерів були патріотами, поважали героїчне минуле, захищали та розбудовували країну.

Подаруй мені ніч, подаруй,
Що знаменням закоханим стала,
Наче зірка в долоні упала,
Подаруй мені ніч, подаруй...

Подаруй мені ніч, подаруй,
Ніч твоїх поцілунків шалених
Почуттів навіжених миттєвих,
Подаруй мені ніч, подаруй...

Подаруй мені ніч, подаруй,
Хай вона цілу вічність триває
Кожну ніченьку тебе чекаю
Подаруй мені ніч, подаруй...

13-14.05.2016 р.

* * *

Малиновый рассвет

Стучится март капелью к нам в окно,
Мороз не в силах справиться с ручьями,
Как все мы с уходящими годами,
Что наша жизнь рисует на панно

Картину всех стихов моих и нот
На ней Весна пьянит меня кальяном,
И я хожу по кругу за туманом,
Теряя лет минувших своих счёт...

Былое наше пылью порастет,
Следы оставив где-то в Телеграмме,
Но чувств Весна пребудет между нами,
Немеркнувший малиновый восход...

Весна, порою кажется, жива,
Творенье неземного божества...

06.03.2018 г.

* * *

Поздня весна
(сонет)

Весна грядёт, природа в ожиданьи
Забывтых тёплых и весёлых дней,
Когда воркует горлицей ручей,
Лазурь небес желанным взглядом манит...
А снег последний без надёги тает,
Томимый лаской солнечных лучей,
Уходит в одиночестве, ничей,
И слёз его никто не замечает...
Игривый ветер тучи разгоняет,
Ломая ветви дремлющих дерев,
И многоптичий праздничный напев
Весну младую радостно встречает.
Она любовью светлой наполняет
Свои причуды в веренице дней...

02.03.2018 г.

* * *

Весеннее солнце
(сонет)

Весеннее солнце ласкает лучами,
Стремясь заглянуть всем прохожим в глаза
И вмиг затихают в душе все цунами
И редкая катится счастья слеза...
В просторах небесных – явленье нирваны,
Птенцы распевают свои голоса,
И вновь оживают букеты желаний
У тех, кому ДО..., и у тех, кому ЗА...
Увы, всё непросто сложилось меж нами,
Дожди, снегопады, любовь и гроза...
Но высшая благодать – забыть эти раны,
Глядя на немых облаков образа...
Весна – природы благодать,
Понять, простить, и вновь обнять...

18.03.2016 г.

* * *

Цветущие косы
(сонет)

Распустили цветущие косы
Неземной колдовской белизны
В обнаженном саду абрикосы
Вдоль засохшей, забытой тропы...
Воздух полнится сладким ликёром,
Ароматами буйной весны,
Солнца блики рисуют узоры
На излучинах старой реки...
Счастья миг, как всегда, скоротечен,
Облетит целомудренный цвет,
Но в душе он оставит навечно
Послевкусие ласковых встреч...
Ночь прошла..., я вернулся в наш сад...
Было всё как в снегу... цветопад.

12.04.2016 г.

* * *

Осенний сон-нет
(сонет)

То ли снится, толь не снится,
Толь во сне иль наяву
Утром слышу, как синицы
Песни дарят Божеству.
Будто рядышком девица
Прилегла на рандеву,
Стало сердце моё биться
И я понял – де-жа-ву.
Осень, чувств забытых жрица,
В сны приходит по утру
И приносит небылицы,
Не уснуть даёт перу.
Осень – просто озорница,
Есть сон – нет, но быть добру!

07.10.2018 г.

* * *

Дым костров
(сонет)

Пьянит осенний дым костров...
Горят в садах сухие листья,
Как ненаписанные письма,
И ворох строк моих стихов...
Да, в жизни нет черновиков,
А в исправленьях нет уж смысла,
Когда горят сухие листья
И смысл потерян старых слов...
Признаюсь без обиняков,
Что в нашей полной бредя жизни,
Основа всех основ – любовь,
К прекрасной женщине, к Отчизне!
Дышу осенним я кальяном,
Влюблённый, и, как прежде, пьяный...

18.10.2018 г.

* * *

Самообман
(сонет)

С тобой мы, кажется, встречались,
Я видел этот грустный взгляд,
В нём обречённый крик печали,
Что не вернуть его назад...
Цветы любви твоей завяли...
Замолк выдавший виды сад...
И с одинокой розой алой
Вы провожаете закат...
Зачем себя вы истязали,
«Люблю тебя» твердя стократ...
В сплетеньи тел сердца молчали,
Вкусив отравы аромат...
Над миром стелется туман,
Любви слепой самообман...

26.03.2016 г.

* * *

Гисметео прогноз
(сонет)

Гисметео не радує прогноз,
Неделю буде пасмурно, с дождями,
Полна подруга-осень сладких слёз,
Рождая чувств в душе моей цунами.
Ещё вчера в плену любовных грёз
Не знали мы, что завтра будет с нами,
Но это оказалось не всерьёз...
Всё было решено под небесами.
Гоняет ветер тучи вкривь и вкось,
Листва ковром ложится под ногами,
Выкладывая знаками вопрос
С ответом незнакомыми словами:
Зачем тревожить сердце много лет?
Любовь не забывается с годами!

03.11.2017 г.

* * *

Небес бездонних синева
(сонет)

Небес бездонних синева
В плену бродячей стаи туч
И солнца яркого едва
Наземь пробился редкий луч.
Деревьев вспыхнула листва
Цветами радуги. На юг
Собрались птицы все, и вдруг
связались рифмами слова.
Моя душа любви полна
И ловит сердцем каждый звук...
Прикосновенье её губ
Не позабыть мне никогда...
Вновь хмур и грозен небосвод,
Любови печаль, как дождь, – пройдёт.

Октябрь 2017 г.

* * *

Километры железных дорог

Километры железных дорог
Мне по жизни проехать пришлось,
Бьется сердце синхронно моё
С перестуком по рельсам колёс.

На комиссии молвил мне врач:
"Ваше сердце устало всерьёз,
Только вот почему-то у вас
Вижу я в нём биенье колёс".

И когда я сижу у костра,
И смотрю на безмолвие звёзд,
Не хватает мне очень тогда
Перестука колёс...

Июль 2017 г.

* * *

КОЗАК ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ

Багато років працював в ДПТі, викладав для студентів, проводив практичні заняття. Поезія є невід'ємною частиною життя, бо кожна цікава зустріч, кожне враження втілюється у віршовані рядки. Красиві поетичні образи створює, надихаючись природою. Автор має свій окремий сайт, де постійно додає нові твори.



Із каштана тисячі плодів
Без надії падають під ноги.
Я подумав: чи з моїх віршів
Деякі знайдуть свою дорогу?
Чи, як ті каштани, пропадуть,
Каблуками стопчуться байдужих?
Серце вірить: паростки дадуть,
І, можливо, декому послужать.



Фото з простору інтернет

* * *

Важкі роки. Важке життя.
Та лиш солодкі почуття.
Я в серці солод той ростив
І для людей в віршах пустив.
Можливо, декому в пригоді
Прийдуться думи у народі.
Їх як дитину колисав
Відтоді як письменним став.
Не розгубив їх у дорогах,
Та лиш вкрадається тривога:
Знов віродили ми панів,
У війнах губимо братів.
Ніхто не скаже: Нащо? Нащо?
Адже життя не стало кращим...
І в серце знов крадеться туга,
Чому стаєм ми недолугі.
Пісні вже тільки на концертах,
Так пісня в душах може вмерти.
Ми вікна рубимо в Європу,
Та чи потрібні там "холопи"?

* * *

Пізня осінь

У свитці сірій небосхил
Чомусь грудьми припав до жита.
У сонця вже немає сил,
Пішло, біднесеньке спочити.
Ворони ж поле стережуть,
А може, доленьку шукають,
Раз-пораз неба каламуть
Крильми, як лезом бритви крають,
І там, у небі, угорі,
Мов очманілі галасують.
А при дорозі явори
За літом-літечком сумують.



Фото Володимира Васильченка

* * *

До села крадеться Вечір,
Клен під вікнами трясє,
На своїх засмаглих плечах
Парасольку-сон несе.
Парасолька темно-синя,
У квітках, як навесні.
Навіть сад осінній нині
Заколисує у сні.



Фото Володимира Васильченка

* * *

Все трамваи ходят до ДИИТа
Это не случайно, господа!
Ведь ДИИТ – особая планета,
Здесь проходят лучшие года.

Здесь всегда найдёшь друзей надёжных –
С ними хоть в разведку, хоть в пивбар.
Знает каждый железнодорожник:
Выпускник ДИИТа бог и царь!

Все трамваи ходят до ДИИТа
Это не случайно, господа!
Ведь ДИИТ – особая планета,
Здесь проходят лучшие года.



Фото з простору інтернет

* * *

Профессор

Эх, скинуть бы полсотни лет...
Как быстро время пролетело!
По духу я ещё студент,
Но речка жизни обмелела.

К порядкам новым привыкать
Порой не хочешь и не можешь.
Нет новостроек, чем поднять
Дух молодых? – вот что тревожит.

Как много хочется сказать
О чувствах долга, о проблемах,
Но невозможно отыскать
Ключи в отживших теоремах.

О равновесиях твердил, –
Для пользы дела, не для смеха.
Сродство для юных находил
И на дорогах ставил вехи.

Доволен был своей судьбой:
Вели те вехи к процветанью.
Теперь в раздумьях: что с страной?
Учить, учить – моё призванье.

Сомненья в сторону. Не ныть!
Ключи найдём от тайн мы сложных.
Мы тьму сумеем победить,
Войдём в историю отважных.

* * *

Доцент

Повзрослел. «Остепенился».
Не простой стал человек.
В гущу знаний очутился,
Носишь звание «доцент».
Вновь зовёт звонок на «ленты».
Ощущаю каждый раз
Радость, свет даю студентам, –
Вижу звёзды юных глаз.
На моих глазах взрослеют,
Смело в новый мир идут.
Горы покорять умеют,
Их давно вершины ждут.

* * *

ЛЕВДІКОВА КАТЕРИНА
співробітниця Наукової бібліотеки

Катерина закінчила Дніпровське училище культури та здобуває освіту на рівні «бакалавр» в Українському державному університеті науки і технологій. Пише вірші зі шкільних років. На поезію надихають приємні враження, цікаві події та почуття до коханого.



Шукай мене, мій любий

Мене, мене ти кличеш уві сні?
Мене, мене чекаєш там знайти?
А я від тебе заховаюсь,
Та ще й з тобою я пограюсь!

Знайди, знайди мене у сні!
А я від тебе заховаюсь.
А ти шукай, шукай мій милий!
А я за дерево сховаюсь,
Або у річці затаюсь
або у тебе за плечима,
А ти шукай, шукай, мій милий!

Коли знайдеш мене за дубом,
Я обніму тебе і приголублю.
І у вісні ми разом будем
І біля нас все розцвіте...

* * *

Любовь

Любви достоин только тот,
Кто знает цену ей.
Спеша любить, обет ты дай
Тому, кого считаешь
Своею половиной.
И в жизни, знай,
Любовь дана один лишь раз,
Но не теряй её!
А хочешь просто жить –
Так не мешай другим
Приобрести свой путь.
И, зная цену ей,
Ты обретёшь покой.
Любя того, кто знает, что любовь чиста,
Забудь о зле, о ненависти, о вражде!
И чистым будь, найдя свой путь...

* * *

Цвіток

Тот ли я цвіток,
Что рос в бурьяне?
Тот ли я цвіток,
Что пробивал свой путь?
Тот ли я цвіток,
Что пробивался к солнцу?
Тот ли я цвіток,
Что падал вниз...
Тот ли я цвіт,
Что сам обрѣкся на мученье
Тот ли я цвіток,
Что выжил в темноте,
Тот ли я цвіток,
Искавший путь годами...



Фото: А. Адамян

Река жизни

Жизни путь мы выбираем сами
Куда идти? ... Не знаем.
Ведёт судьба нас в жизни.
И мы идём, плывём, как рыбы
 По теченью.
Мы думаем, живём и учимся...
 Мы тоже сами!
Без чувств и сожаленья
 До самого конца.
Любовь, сочувствие, удача, неудача,
 Мы всё переживём!
И раны где-то там, в душе,
Нам сердце ранят,
А мы живём и всё по течению
 Плывём...

* * *

МАРУХНІЧ КОСТЯНТИН

випускник факультету «Технічна кібернетика»

Учасник та призер Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка.

Поезії Костянтина мають оригінальний зміст та філософський підтекст, в яких ліричні роздуми молодої людини змінюються дорослими думками про світ та місце людини у ньому.



Фото з виставки: Н. Долматова

Прошлое останется за спиной, но оно останется!
А не исчезнет и не рассыплется в пепел и прах.
Хоть какая вершина за жизнь тебе достанется,
Не забывай, как начинал восхождение в горах.

Не забывай прошлое: чтобы не напоминали другие,
Когда ты взберёшься на вершину и возгордишься.
От поступков, свершенных в те времена былые
Даже если очень захочешь, то не открестишься.

Ты не починишь стены тех карточных зданий,
Которые ломал товарищам в далёком детстве.
Не исцелишь ту душу, которую нечаянно ранил,
Когда искал отраду в молчаливом бегстве.

У героев из жизней прошлых есть эпизоды –
Не каждый жил раньше, как подобает герою
Но их провалы канули теперь в мутные воды
Потому что герой сполна искупил их собою.

* * *

Я первый раз лягу заранее, в десять часов вечера.
Буду перед этим долго смотреть на стрелки часов.
Если делать мне будет действительно нечего
Лягу и подожду, пока придёт один из старых снов.

Чем больше было мною за день сказано слов,
Тем больше я боюсь и много размышляю
Когда мой дух лишится всех земных оков
Придёт ли сон, или это я так странно мечтаю?

Пока мои слова слушавшим ещё не позабылись,
Пока осадок смысла проникает в чужой мозг
И их сердца ещё не полностью закрылись,
И по свече сознания горячий ещё стекает воск

Я размышляю, что им могу сказать потом?
Что будет где-то? За полоской горизонта?
Я не нашёл бы ответ на всём шаре земном,
От экваториальных широт до ледяного фронта.

Поскольку ответ искали все, кто жил здесь,
Но не в земном богатстве он, не в славе.
С моим концом исчезнет в бездне смысл весь
Как блеск стекла в богатой серебряной оправе.

Щелчок за шелчком, уходят часовые стрелки,
Возвращаясь к полуночи иным путём по кругу.
И люди так же, в колесе своём, как белки
В одеждах царских всё равно похожи на прислугу.

Погоня одного за другим, догнал его – и что?
Задайся новой целью, чтобы не расстроиться.
Ты нацепил свой флаг на вражеский флагшток,
Но собственный корабль даже не построился.

Я думал вот об этом, и думы были мне тяжки.
Мне кажется, я знаю, что же завтра делать буду.
Но тела наши как глиняные древние горшки,
Которых камень обратит в бесформенную грудку.

У стрелки часовой, мы знаем, есть такая цель:
Чтобы нам всем показывала время точно.
И для часов негодных пожалеем батарей:
Отправим их наверняка в канаву сточную.

Вопрос один тогда мной завладел навеки:
Не в нас ли жизнь, как жизнь от батарейки?
И в нас есть цель, но, кажется, её надо найти.
Иначе зачем путник, у которого нет пути?

* * *

Они догорят, их дым поднимется под потолок,
И исчезнет навеки, у сводов во тьме растворяясь.
Они догорят и не вспомнит их тот, кто зажѣг.
Поставит новые свечи и тоже зажжѣт, улыбаясь.

Он всё тем же привычным и лёгким движением
Подносит спичку к фитилю, и тот вспыхнет,
Осветит зеркало на стене, а став отражением,
Дрожащим светом стены зальѣт... и застынет.

Безмолвно даря тепло, роняя слезу восковую
Будет горѣть очередная свеча, будет горѣть...
Для чего, ведь напрасно, казалось бы, впустую.
Однако ей лучше сгорѣть, светаясь, чем истлѣть.

Хотя свечи не видят свою настоящую цель, она
Не обесценится, и зажигающий их – зажигает собой.
Разгонять тьму – чья цель ещё настолько важна?
Цель, дарящая уверенность шагу и глазам – покой

Каждый шаг гулко разносится в залах пустых.
Клавиша фортепиано нажата, задета струна.
Звук, медля, разливается эхом, у свода застыв.
Отыграем концерт сегодня без нот, господя!

Нашу мелодию пусть пустые услышат ряды,
Пусть эти стены впитают торжественный звук.
Смелее, смелее, не бойтесь звенящей струны!
Музыка рождается умом и ловкостью рук.

...Играем в забвении мы реквием для никого.
«Реквием, реквием» – эхо нам тут же вторит.
Волшебное звучание! Трепет охватил самого.
Думаю, город спящий нам это простит.

Светлеет уже, недавно забрезжил рассвет.
Скульптуры богов уставшие, в неге лежат.
Дощатый пол залил утренний ласковый свет;
Искрятся витражные стёкла, от звука дрожат.

* * *

Ты едешь в город из деревни днём,
По пыльной дороге, лето в разгаре.
«Вон лежит шляпа, давай возьмём?»
Ну, дело в шляпе, а шляпа в кармане.

Это ведь соломенная шляпа
И она ничего не ответит –
Если ты её бросишь обратно,
В дорожной пыли не заметят.



Фото: Н. Долматова

Солнце припечёт, и ты шляпу нацепишь,
Из кривоватых полей торчит солома,
Спрячешь её, если путника встретишь,
Оглянешься, и потом наденешь снова.

Это ведь соломенная шляпа
И она ничего не ответит –
Если ты её бросишь обратно,
В дорожной пыли не заметят.

А дорога далека, ты нескоро будешь дома,
Пришпоришь чуть коня, его берёт истома.
Ветер вдруг поднялся, растрёпана солома,
Пыль стоит столбом, но дорога-то знакома!

Дальше поворот, потом прямо и направо,
По главной улице, мимо городской управы.
Что ж, хорошую службу сослужила, браво!
Теперь, шляпа из соломы, пора тебе в канаву.

Это ведь соломенная шляпа
И она ничего не ответит –
Если ты её бросишь обратно,
В дорожной пыли не заметят.

Доедешь и купишь себе другую –
Новую, чистую, из лучшей кожи
И прижмёшь её к себе, дорожную,
А надеть почему-то не сможешь...

То была соломенная шляпа,
Она ничего не ответила –
Когда ты её бросил обратно,
А в дорожной пыли заметили!

Ту невзрачную старую шляпу,
Из которой солома торчала.
Ты в шляпы на одну зарплату
Оденешь целый город, право.

Но других шляп таких уже не встретишь,
Сколько бы дорог ты не объездил потом.
Как жизнь в поисках пройдёт, не заметишь,
Не понял и доньше, зачем оставил отчий дом.

* * *

Дорожной пылью проводят земли обетованные
Тех, кому были обещаны в глубокой древности.
Позади осталось солнце, настали дни туманные.
Любовь родного края к детям не знает ревности.

С тяжелым сердцем в путь они отправились
Земля уже стара, чтоб нести скорбь от старости,
Когда дети, родной покинув дом, не справились.
Им до успеха не хватило, возможно, самой малости.

Так о чём плачет земля росой на траве по утрам?
Она устала наблюдать за ссорами своих детей,
Видеть, как они расстроены, сидят по разным углам,
Ей по не вернувшемуся песню иногда поёт соловей.

Собирают сумки в спешке, они хотят уйти быстрее,
Отряхивают обувь от пыли земной на чужой земле,
Настали дни туманные, ночами на небе нет огней.
Зачем же вы идёте блуждать вслепую в этой тьме?

Голос, тихий и ласковый, не заглушит шум телег.
Сыновья с походными сумками, их глаза горят.
Они уйдут, а примут ли их горы и степи на ночлег?
Они уйдут, их дома на окраинах пусты стоят...

Так о чём плачет земля росой на траве по утрам?
Она не хочет видеть боль и страдания своих детей.
Ветер буйный гуляет сквозняками по старым дворам.
Уставшие глаза смотрят вдаль – «Вернитесь скорей!»

* * *

Прозвучат звуки трубные, прозвучат.
Польються слёзы небесные водопадами.
Замолчат ядовитые языки, замолчат.
Руины ферм красивыми станут фасадами.



Фото: Н. Долматова

Истоптана дорога, тропинка исхожена.
Устала старая кляча плестись, умаялась.
Сниму поклажу с неё, будет ухожена,
Водицей напоют, чтоб не печалилась.

Выйдет богач к людям трудящимся,
Протянет руки свои да обнимет их!
Раздаст золото своё нуждающимся
И будет жить плодами трудов своих.

Птицы закричат, запоют песнь славную,
Щебет их наполнит все уголки земли.
А тропинки приведут на дорогу главную.
Выйдет на солнце тот, кто ожидал в тени.

Что утрачено было-то, что утеряно?
Во что несбыточное такое верилось?
Может, оно не тем мерилom меряно?
Или же не той рукою делалось?

* * *

Налетайся до изнеможения, воды напейся
Из горных источников, наешься до отвала
Молодильных яблок, а потом сразу разлейся
Вином шипящим, да по хрустальным бокалам...

Но это ничего не значит, не успокоит это
Мою спящую тревогу во времена затишья.
Ей снится что-то злое, она злобой согрета,
Чудовище в засаде притворяется мышью.

Пока дни светлые, и сила ещё есть в руках,
Чуешь своё бессилие даже в великой силе,
Хотя храбришься, в душе селится страх
И проникает в мысли в своём любимом стиле.

Сколько не летай, да хоть в дребезги разбейся,
Моё счастье и радость, и беззаботное веселье,
Ты хоть прилети обратно, сразу не развейся
По ветру, несущему душистый запах хмели

Сколько не летай, всё равно ведь будет мало,
Счастье без линейки, оно без номинала.
Но время вот прошло, и пусто как-то стало
Сменит шум застолья лязг поднятого забрала.

* * *

Эй, ты пробыл во сне
Большое количество лет!
Потом очнулся во тьме,
В которой никого нет.

Свет не горит в окне –
Слова похожи на бред.
Свет не горит вообще,
Иначе какой это свет?

Свет не горит, горят фонари,
Магистралы сверкают фарами.
Вдалеке горят неоновые огни,
Здесь всё осталось по-старому.

Сыплет только искры город,
А пламени давно не стало.
Судьба берёт тебя за ворот,
Потом швырнёт куда попало.

Путь мимо вывесок и витрин
Напоминает старый музей.
У него, кроме пыльных картин,
Совсем не осталось друзей.

Уставшие парки и скверы
От шумной людской суеты,
Не теряют надежды и веры
На тень грядущей пустоты.

Но идёт и проходит время,
Хотя шум ещё остаётся.
Заронит своё светлое семя
Яркое небесное солнце.

Его лучи сквозь облака
Потянутся к твоим глазам,
Хоть их дорога нелегка,
Пришли по чужим следам.

Ты со своим «свет не горит» ...
Они тебя уже давно нашли,
Послушай, что сердце говорит:
Горит не свет, а то, что у тебя внутри.

* * *

Но день быть хорошим уже не сможет –
Впиваются иголки, его тоска гложет.
Это как небо сначала тучами укрыть,
А потом желать солнцу ярко светить.

Собаки гложут кости,
Вороны пададь клюют.
Добро пожаловать в гости
К тем, кто ещё в строю!

Солнце-то светит, но недостижима высота...
И лучи не согреют некогда святые места.
Туман уходит из городов вдаль, за горизонт,
Туда, где обещали открыть второй фронт.

Собаки гложут кости,
Вороны пададь клюют.
Добро пожаловать в гости
К тем, кто лежит в бреду!

Фронт не открыт, война с одним ружьём,
Один в поле воин, под проливным дождём.
Держит сухим порох, чтобы вступить в бой,
Но небо остаётся мрачным над его головой.

Собаки гложут кости,
Вороны пададь клюют.
Добро пожаловать в гости
К тем, кто погиб в бою!

Впереді бой не последний, просто затяжной.
Ветер, поле, кругом ни души, воин ещё живой.
Тучи сгустились, дождь идёт, холод пронзает,
Раны под тем дождём болят, но не заживают.

Собаки не грызут кости,
Эти кости уже гниют.
Извелось вороньё от злости,
Воин ещё в строю.

* * *

Небо сменяется, солнце описывает круг.
День сменяется ночью, здоровьем – недугом.
Всё было бы здорово, если бы было так.
Но что, если не знаешь, кто твой враг?

День сменяется ночью, здоровьем – недугом.
Если враг перевяжет раны, значит, он друг?
Если друг позабудет друга, значит, он враг?
Было бы здорово, если бы было просто так.

Но недуг ещё может смениться смертью,
А раны может никто не перевязать.
Если хотите верить друг другу – то верьте
Если не хотите, то что с вас взять?

* * *

НІКІТІНА ЛІАНА

співробітниця Наукової бібліотеки

Талановита людина, яка тонко відчуває красу природи й створює свій незвичайний світ. Закінчила художню школу та Дніпропетровське училище культури. Художниця, поетеса, красива душею жінка, яка змальовує фантастичні образи на своїх картинах та різноманітні миттєвості буденного життя. Вірші Ліани сповнені любові до рідного міста Дніпро, книги й бібліотеки, краси природи й чистоти взаємовідносин.



Ліана на фоні виставки своїх малюнків

Наше місто ДПТом горде,
В ньому звучать кохання акорди,
В ньому будуються гарні споруди,
Його залізниця пронизує стрімко,
Нею біжать поїзда без зупинки.

Два береги з'єднує річка велична,
Тече вона в море, вируючи звично.
На берегах височіють будівлі висотні
Мости побудовані гарні й добротні,
Баржі плывуть і кораблики різні,
Вже не лякають пороги їх грізні.

Були тут краї колись дикі і грізні,
Проходили часом народи тут різні,
Були й знамениті козацькі часи,
Їздили тут і чумацькі вози,
Тут народились великі й відважні,
Лірики й фізики, люди поважні,
Вчені, письменники – книги писали,
Край наш в далеких світах прославляли.

З нашого міста й до космосу близько,
І небо красиве, і зорі тут низько,
Хай будуть у нас негаразди відсутні
І буде у міста велике майбутнє!

* * *

Перше кохання в ДПТі здійснилось
І почуття знов у серці відкрилось
Рядки з навчання всі думки мої крали,
До його образу знов відлітали...

Підручники знов я і знов відкривала,
Але думки про нього в кохання вплітала,
І знову та музика ллється і ллється,
І лине туди, де відкрите серце...

Але ноти сумні та й незрозумілі,
Але справжні вони, бо у них ростуть крила,
І в мріях своїх захопилась коханням
Що в книжці читала, з взаємним зізнанням.

Про навчання зовсім я забувала
До бібліотеки душею припала.

Поспіла к культурному заходу я –
Дивлюсь, він записку ховає
І дивиться в очі, а щоки палають,
І час зупинився, та й завмерла я
Це тайна, що друзі та й рідні не знають...

Кохання в ДПТі, це дзвін почуттів
Це незабутній написаний твір,
Він про кохання, твоє і моє,
Лине зізнання. Та й долею стає.

* * *

День. Ти влітаєш в волосся світи,
Ти мандруєш і мариш коханням.
Я загортаю дарунок тобі
Тільки ласки й любові не жди,
Там залишилось декілька літер...

Знов, ти дістанеш свій телефон
Знову почувеш знайомий рінгтон.
Він як по сердцю пройде ножом,
Спогадами пролине.
Світе надією промінчик впітьмі,
Руки тремтять, та наче німі
Ти все очікуєш, может це він,
Але лиш торкаєшся тіні...

Знов чую я подих твоїх довгих вій
Що взлітають до неба з мольбою
Ти, ти душою кохання зігрій
Під той час цих останніх подій
Що закреслять всі миті любові...

Там, у країні незвичних світів,
Чуєш ти зоряний спів почуттів.
Кличуть всі сни до країни любові
Там, і почувеш ти знов голос мій,
Схопиш з просоння телефон свій
І озирнешься знов з різних сторін
А на стіні залишаються тіні...

* * *

Янгол, привіт! Я на тебе чекаю,
Зоряний світ я для тебе листаю.
Тонуть в ночі всі слова для кохання,
Може, вони перекреслять зізнання...
Янгол казав... і навіщо ті ночі
Світ колихав ніжні співи дівочі.
Янгельський світ, де крила розпрямляла
І молитов стільки ти промовляла...
Десь у полоні відчуття поневолені
До забуття... На крилах каплі крові.
Очі твої, сльози ніби кришталеві
Ангельський світ бачиш ти у стражданні.
Там у півсні всі зірки танцювали
Ангельський світ у волосся вплітали.
Серце твоє, немов мріями б'ється
Де ж то є ти, розпали вогонь в серці!



Ілюстрація з простору інтернет

Ранок настав. Чую я запах кави.
Янголе мій готував мені страви,

Із почуттів для жіночої долі
Пісні складав, лише з ласки й любові...
Ангельський світ ми удвох розділили.
Минулого жах, ми в обіймах спалили.
Янгельський світ ми собі дарували
Шкода, що раніше ми цього не знали...

* * *

ПІВНИК ОЛЬГА

випускниця факультету «Електрифікація залізниць»

Учасниця літературно-мовного конкурсу імені Т. Шевченка.

Пише красиві вірші патріотичного змісту, в яких оспівує історію України, красу рідної мови, природи й людських почуттів. Пишається своїми друзями й закликає бути всім нам свідомими громадянами країни.



Фото з виставки: Н. Долматова

Україна

Сльозами умита, багата як колос,
Повстала із попелу ти.
В піснях і поемах я чую твій голос,
Лишаєш нащадкам у творчість мости.

Ти зуміла крізь біль, крізь розруху
Підвестися сміливо з колін.
Не зламалась, не зронила волі і духу,
Заслужила народу уклін.

Я хочу, щоб ти ласкаво, не строго
На людей дивилась з висоти,
Для того, і тільки для того,
Щоб допомогти їм піднятися і піти.

Цінувала все те, що ти маєш,
Розгубила усіх ворогів.
Як бути в кайданах – ти точно вже знаєш,
Хай лишиться неволя в піснях солов'їв.

Зостанеться в згадках минула руїна
І доля тектиме, як чиста вода.
Процвітай же, соборна моя Україна,
Бо ти ще така молода!

* * *

Полтавщина

Моя Полтавщина прекрасна,
Тобі б калиною цвісти!
Моя колиска, зоре ясна,
Процвітай вічно і рости!

Ще майорять поля пшениці
Ще чути щебет солов'я,
Ще не зникли вечорниці,
Бо ще живе моя земля!



Фото: Н. Долматова

* * *

Друзям присвячую

Серед бурхливих днів дитинства,
Серед сумних хвилин життя
З вами, друзі, така чиста
Зорить надія майбуття.

Без вас я, ніби птах безкрилий,
Без вас я – річка без води,
Без вас я – з неба грім безсилий...
Не знаю з вами я біди.

І коли на серці щось тривожить,
Коли не впевнена в собі,
До тьми приведе і допоможе
Підтримка ваша у юрбі.

Без вас – існую, не живу,
Гортаю сторінки життя несміло...
А серце з вами наяву
Щодня нестримніше горіло,

Коли дивилася вперед
І бачила лиш стежку-долю.
Ви над нею загравою комет
Мені світили, ніби сонце полю.

* * *

Заради життя на Землі...

Глибока ніч. У небі місяць мерехтить.
Я тихо-тихо засинаю.
І ось вже з думкою летить
Мій сон. Вже сплю. Спостерігаю,
Як йде розмова бабусі і онука.
У пічці дрова ледь тріщать,
У вікна дощ легенько стука...
А на комоді ордени лежать.
Сполохано запитує малеча:
«Бабусю, десятий рік мені минає,
Скажи на милість, чом на плечах
Сльоза волосся полоскає,
Як щойно глянете на фото
Старе, від віку пожовтіле,
На ті похвали і на золото
Орденів, люстерко застаріле?»

Вона, втираючи сльозу,
Журливо очі опустила:
«Я маю вже, мов сніг, білду косу,
А душа ті спомини не відпустила.
Була війна... Я пам'ятаю:
Стою малесенька і плачу,
Міцно тата за руку тримаю,
Не знаючи, що більше його не побачу.
Людське серце – це не лід...
Мого брата мама довго не пускала,
Та ось пішов за батьком вслід –
Війна навек його забрала.
Минали дні, війна-руїна

Палила села і міста –
Страждала наша Україна,
Ставала бідна і пуста.



Фото з інтернету

Одного разу і мій дім
Безжалісно спалили вороги.
А я, зі мною ще душ сім,
Дивилися на пекло навкруги.
Тікати сенсу не було –
Все за собою нищили вони.

Горіло полум'ям село,
А ми сиділи, та коли
Їхній підбіг до нас солдат –
В його очах майнуло каяття.
Він, розрядивши автомат,
Побіг, лишивши нам життя.
Я бачила там все:
Вогонь, смерть і розруху.
Я точно знаю, навіть це
Не зламає народного духу!

Солдати, що землю берегли,
Віддали своє життя за те,
Щоб зараз ми жили.
Це завдяки їм усе цвіте.
Скінчилася війна,
І щовесни земля, мов нова!
Боротьба була жорстока, руйнівна,
Не дай же, Боже, все те прожити знову...»
Прокидаюсь, дивлюсь у вікно,
Бачу там зелень і цвіт.
Я дякую їм, що прийшла на цей світ.



Фото з інтернету

Тепер сиджу одягнута і взута,
Сиджу і думаю про них.
Життя моє – то їх спокута,
Кого полеглих, а кого живих.

Я дякую вам за квітуче село,
За небо сине і за долю.
Перед вами доземно схиляю чоло,
За повітря в легенях і волю.
Ви не пішли в небуття,
Ви просто пилом зникли в імлі,
Лишились там без вороття
Заради на Землі життя...

* * *

Загублена доля

Прокинувся день. Навкруги зарясніло.
І чується ледь у цій тиші німій,
Як плаче у полі дівчина несміло,
Як стукає зражене серце у ній.

Покохала всією душею,
Ніби ніч, чорні очі його...
Називав її тихо своєю,
Не жалівши кохання свого.

Тріпотів, ніби сокіл над нею,
Обіцяв, не залишить повік.
Засвітила над хлопцем зорею,
Бо він душу її поволік.

Заблукала в думках і повчаннях,
Заплутала в солодких, ніби мед, словах
І, зражена тепер, в стражданнях,
Шукає порятунку у сльозах...

В долонях – озеро солоне.
В думках – безодня, забуття...
А серце терпне і холоне –
Не прагне більше до життя.

Полинув вітер. Ніби птахом,
Здійнявсь над нею у сині.
А небо з подивом і страхом
Ховало сонце вдалині.

Та стихнув вітер, заховавши
Сонця блиск за небокрай.
Настала тиха ніч. Як завше,
Обняла тьмою рідний край.

А ранком йшов по полю босий
Чорноокий хлопець-одинак.
Ступав крізь трави, сльози-роси –
Шукав дівчину, а горів там тільки мак...

* * *

Ти чуєш, як дихає вітер,
Як шепіт розносить у неба блакить,
Як стелить витканий з літер
Рушник, і як він майорить.

Ти бачиш, он пташка співає,
І пісня та ллється в гаї і ліси,
Ти бачиш, як світ засинає
Від тої незайманої краси?!

Ти знаєш, все те оживає від слова,
Чистішого, ніж світанкова роса,
Бо воно – це і є наша мова,
Нашої думки нестримна гроза.

Ти знаєш, вона наче квітка у полі,
Не так вже давно проросла на цей світ.
В ній стільки зрад, кохання, болю,
Що дивуєшся, як прожила стільки літ.

Її навіть хотіли забути,
Стерти з пам'яті вірній юрбі,
Їй забороняли просто бути,
А вона – зберіглася в тобі.

У тобі, твоїх молитвах,
У серці, вірі і думках,
У поколіннях та невпинних,
Часом стомлених, віках.

У твоїх тепер долонях
 Цей дар, що не впав в забуття,
 Він весь в тобі – в душі і скронях,
 Він прагне, прагне до життя!

Він є в твоїх найперших звуках
 У посмішці матусиній, в очах,
 У перших кроках і у серця стуках,
 У сивих пасмах на плечах...

У ній все те, чого бракує часом:
 Спокій, тиша, мрії тінь.
 У ній навек сплелася разом
 Пам'ять цілих поколінь!



Ілюстрація з простору інтернет

Поглянь на себе. Що ти бачиш?
 Це тіло, погляд і уста....
 А це все зерня, козаче,
 В тобі прадіда проростає.

Тож не згуби в собі ту іскру,
 Неси її крізь сніг, незгоду.
 Не дай якомусь там бурмистру
 Стерти усі стежки народу!

А якщо ти супиш брови,
Прочитавши усе те,
То знай, що квітка цієї мови
Без нас ніяк не зацвіте...

* * *

СВИРИДЕНКОВА ДАРІЯ ВІКТОРІВНА

Свириденкова Дарія Вікторівна – спадкова діїтівка, народилася в сім'ї інженерів-будівельників. Крім того, інженер-сантехнік в третьому поколінні по мамі. Навчання в ДНУЗТ: 1997-2002 рр. (Спеціаліст) і 2003 р. (Магістратура).

Перші поетичні спроби творчого самовираження відбулися в студентські роки під час навчання в ДПТ. Але більш серйозно писати вірші почала зовсім недавно, роки 4 тому. Підставою стала душевна травма, як результат невдалим, на той момент, особистих відносин. Перші твори були, свого роду, виплеском негативних емоцій, потім стала експериментувати на різні теми, чим продовжую займатися й до сьогодні.



В тексті деякі вірші доповнено особистими малюнками або ілюстраціями, добраними авторкою.

Залишило мене натхнення
Зі спогадами наодинці,
Пусті набридли теревені
На черговій життя зупинці.

Можливо це зимова сплячка
Зненацька ззаду наздогнала,
Раптово почалась гарячка,
Яку ще вчора не чекала.

Рябить настрої немов тільняшка,
То смужка біла, то не зовсім,
Папір неначе промокашка,
Бо в голові нудьгує осінь.

Життя навколо, як раніше,
Гуде набатом кожну мить,
Колотить серце вже тихіше,
Йому нарешті не болить...

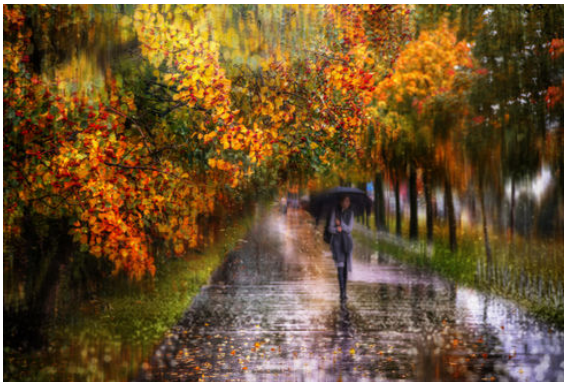


Фото з простору інтернет

Це було кохання з першого погляду! Коли я вперше взяла в руки цей малюнок, я вже не змогла з ним розлучитися. Є в ньому якась незрозуміла магія... І ось зовсім недавно, дивлячись на нього в черговий раз, я раптом подумала, що хочу присвятити йому вірші. І це вперше в моїй практиці – не малюнок став ілюстрацією до віршів, а вірші стали ілюстрацією до малюнка...



Ілюстрація авторки

«У пропасти напрочь отсутствует дно,
И сколько в нее не стремись погружаться,
Постичь глубину никому не дано,
Лишь можно в рекордах паденья сражаться.

Поэтому, смело карабкайся вверх
По лестнице жизни, ступень за ступенью,
Где мнимой надежды колеблется свет,
Прикрытый спонтанного облака тенью.

Здесь можно воздвигнуть заслуг пьедестал,
Шагая к успеху путем достижений,
А можно прочувствовать полный провал,
Не выполнив ряд судьбоносных решений.

Здесь выбор, по-прежнему, только один:
Принять ли настигшую степень свободы?!
Не в силах остаться? Тогда уходи!
На смену проклюнутся новые всходы...»

* * *

Словарь несказанных признаний,
Немых раздумий разговорник,
Энциклопедия желаний,
Надежд несбывшихся двухтомник.
На полках памяти в рядочек
В хронологическом порядке,
В шедевре каждом между строчек
Просвечивают недостатки.
Они до боли неудобны
И до постыдного безумны,
Но откровенно бесподобны,
Души волнительные струны.



Ілюстрація авторки

Их перечитывать не надо,
Знакома каждая страница,
Что от непрошеного взгляда
Надежно временем хранится.
А через сотню лет, возможно,
Терзания совести в сомнениях
К цепи событий звеньев ложных
Добавят в виде поощрения.

* * *

Відчутно тепло, наче у вогні,
Здається навіть в пеклі холодніше,
На цім неперевершеному тлі
Можливо, тільки у пустелі гірше.

Немає змоги дихати на повну,
Зусилля потребує кожен рух,
Хтось проти нас затіяв невимовну,
Жорстку, на повне знищення, війну!

Вчимося протистояти «негоді»,
Не маючи системи керування,
Що Літом називається в народі,
Насправді є самісіньким знуцанням!!!

* * *

Давай с тобою изредка встречаться,
Лишь видеться, без всякого «потом...»,
Без обязательств, попросту общаться,
Они ведь задают неверный тон.

Давай гулять по контуру сердец
Двух параллельных судеб, что не знали,
Пока не разобрались, наконец,
Как сильно по отдельности скучали.

Мы так живем, как будто это сложно,
Смирившись с тем, что люто ненавидим,
Оцениваем то, что невозможно,
Порой не замечая то, что видим.

Я так устала с фейками сражаться,
Барахтаясь в потоке вечных споров,
Давай с тобой хоть иногда встречаться,
Мне не хватает наших разговоров...

* * *

Она кромсала душу в клочья,
Изрядно нервы потрепав,
Разбила сердце на кусочки,
При том ничуть не пострадав.

Она стояла на обрыве,
Когда поймал несчастный случай,
В едином вознеслась порыве
Сгущая под собою тучи.

Она немного издевалась,
Манящим взглядом наградив,
И понемногу убеждалась,
Что счастлив тот, кто не любил.

Она была незаменима,
Став частью замкнутого цикла,
Бывала страстью одержима,
Но к одиночеству привыкла.

Тая в себе обиды приступ,
Старалась выглядеть пустой,
Там продолжать не видя смысл,
Ушла, ведомая мечтой.

* * *

Сырая осень в ноябре,
В барашках волны на Днепре,
Друг к другу жмутся облака,
Дрожит от холода река.
Дождем все чаще небо плачет,
Давление совсем не скачет,
В ботинках хлюпает вода,
Обледенели провода.
По лужам прыгают прохожие,
На тени прошлого похожие,
В пустой квартире чай холодный,
Из ждущих – только кот голодный.
Подкралось тихо одиночество,
Сбылось упрямое пророчество,
Погода вновь тоску наводит,
Корявым строем мысли ходят.
Откинув прочь вуаль печали,
Сжигаем прошлое вначале,
Приснилось будущее в красках,
Ведь жизнь по-прежнему прекрасна!

* * *

Я высплюсь, обязательно, потом...
Когда уже совсем не будет смысла,
Когда устану вспоминать о том,
Что жизнь не вечна и проходит быстро.

Я отдохну, пожалуй, несомненно,
Пройдя рубеж, примерно, лет так, ста...
Здоровье, счастье – все второстепенно,
Работа! – вот, «три» главные кита.

Я развлекусь (еще бы!), поитогу,
Лишь оглянувшись раз: в конце пути,
Извилистую рассмотрев дорогу,
Которую мне удалось пройти.

Я встречу и с друзьями, и родными,
Пусть до тех пор пройдут еще года,
И, что скорей, уже не в этом мире,
Я высплюсь, обязательно, тогда!..

* * *

Веселкой радісно зігнулись кольори,
На жаль, це диво бачать одиниці,
Та й зупинитися усім нема коли,
Брудниться відпочинок на полиці.



Ілюстрація авторки

Шалений поспіх, наче ритм життя,
Але чи сенс у тому полягає?!
Колись душа порине в небуття,
І що тоді нащадки пригадають?

Про те, що завжди часу не було
Відчуть несамовиту насолоду
Від того, що одразу загуло,
Віддав лише обраним нагороду.

Про те, що нам здавалось уперед
Крокуємо до розвитку назустріч,
Насправді потрапляли в осередок
Ілюзій, що створили власноруч.

Доки існуєм, маєм щось змінити:
В реальність закохавшись до нестями,
Веселку за яскравий хвіст вхопити,
Здійснити, що здавалося уявним.

* * *

Ведь знаешь, мы с тобой не так уж вечны,
Мерцающие точки во вселенной,
Как дикое желание беспечны,
Считаем, что иллюзии бесценны.
А знаешь, мы ведь все материальны,
Привыкли жить физическим влечением,
Берем лишь то, что можно взять руками,
Мечтая о духовном единении.
Ведь помнишь, нас учили, что любовью
Считаются лишь чувства без условий,
Сказать забыли, что в тандеме с болью
Они ломают нас без предисловий.
Ты скажешь: жизнь свои диктует схемы,
Не оставляя шанса на маневры,
А я отвечу, что горазды все мы
Из серых будней создавать шедевры!

* * *

Какие же мы скучные, вообще-то,
Сидим на месте, мебель протирая,
В то время, как могли бы не моргая,
Нестись на двух колесах против ветра.

Как вариант – попрыгать с парашютом,
Поднявшись на безумную вершину,
Но нет, мы лучше дома у камина
В экран следим за праздничным салютом.

Могли бы наблюдать парад планет,
Поймав за хвост летящую комету,
Но только, я скажу вам по секрету,
Нам незачем, у нас же есть планшеты!

А, вот еще: любимая работа,
Семья, друзья, иные увлечения,
Что ни возьми, кругом ограничения!
Какие же мы скучные, вообще-то...

* * *

Похож на небо черновик творца,
Копилка замечательных эскизов,
И восхищаться можно без конца
Потоком удивительных сюрпризов.

Здесь кружат в хороводе мотыльки,
Сливаясь в необъятный фейерверк,
И снова разорвавшись на клочки,
То вниз стремятся, то взлетают вверх.

Здесь вся палитра смены настроения:
Сначала – это яркий солнца луч,
И вот, спустя какое-то мгновение,
Уже густая синь свинцовых туч.

Здесь делая в работе перерыв,
Раскинулись нечаянно пятнашки,
Шального ветра оседлав порыв,
Плывут куда-то белые барашки.

И можно безгранично удивляться
Источнику такого вдохновения,
Но я предпочитаю любоваться
Изменчивостью каждого мгновения!

* * *

Снег идет и сразу тает
Капельками огорчений,
Настроение витаает
В области ограничений.

Лужам тоже неуютно
Выглядеть не по сезону,
И не стыдно, абсолютно,
Оголенному газону!

В моде метео-качели:
То морозно, то капель,
Снова вьюга закрутила,
Тайных мыслей карусель.

Атмосферный фронт по кругу
На вираж шутя заходит,
Жмутся облака друг к другу,
Корча рожи непогоде.

* * *

Мы все умеем тщательно следить:
Кто в меньшей степени, а кто – в квадрате,
Но на умение правильно ходить,
У жизни перед нами нет гарантий.

На музыку души положен текст,
Сплошной массив из цифр неизвестных,
И нотный стан напоминает крест,
Средь звуков – тишина глуши окрестной.

Мы все умеем тщательно следить:
На плоскости, а иногда – в объеме,
Кто не обучен внятно говорить,
Тот молчаливо топчется в проеме.

Жизнь, просто, чередой воспоминаний,
И тех лишь неизменно ждёт успех,
Кто, вопреки несбыточным желаниям,
Следить умеет тщательнее всех!!!

* * *

Идет планета против света
В зените солнечных лучей,
На сто вопросов – два ответа,
Жизнь состоит из мелочей.

Ветра расправят паруса,
Их миссия невыполнима,
На части рвутся небеса,
Молчат таинственно глубины.

Махая крыльями, по кругу
Неспешно ходят времена,
Широким строем друг за другом
Волной сменяется волна.

Мерцают импульсы циклично,
Бесперебой наладить можно,
И, вроде, все идет отлично,
Но как-то на душе тревожно...

* * *

Он хотел стать порывом ветра,
Расправляющим паруса,
Птицей взмыл бы в лучах рассвета
В необъятные небеса,
Пролился бы дождем надежды,
Новой жизни питая всходы,
Обходился бы без одежды
Независимо от погоды.
Он стелился бы по холмам,
Притворившись частью тумана,
Дрейфовал, вопреки штормам,
Вглубь бушующего океана.
Начинал бы писать эскизы
Человеческих отношений,
Так и не осознав, в чем смысл
Умирать на полях сражений.
Он родился другим нечаянно,
Такова насмешка природы,
Выживая на грани отчаяния,
Лишь мечтал о глотке свободы.
Где-то там, на задворках вселенной,
Среди прочих, подобных себе,
Ролью маялся второстепенной,
Ограниченный верой мечте.
Он надеялся в следующей жизни
То, что в этой не вышло, найти,
Ведь тогда, час расплаты приблизив,
Смог бы без сожалений уйти...

* * *

Запомните меня такой,
От счастья пьяной и беспечной,
Что не стремилась к жизни вечной,
И оставалась молодой.

Запомните меня такой,
Какой хотела бы казаться,
И даже стало получаться,
Но ведь была совсем другой...

Меня не знаете такой,
Какой была на самом деле,
Кому порядком надоели
Души страдания и боль.

Меня забудете легко,
Когда покину ту реальность,
Где вы восприняли как данность,
Изранить сердце глубоко.

Я вас нисколько не виню,
Ведь я не сдержанна бываю
И на судьбу не уповаю,
Но также искренне люблю!

* * *

Зашарілась навколо весна,
Придивлюсь крізь заплющені очі,
Насолода охопить сповна,
Доки серце спинитися хоче.

Ще б хвилиночку на самоті,
Зупинитись на крихітну мить –
Найсуттєвіша річ у житті,
Бо душа, наче рана болить.

Розійшлася навкруги весна,
Що їй соромно, навіть не схоже,
То ж дарма, що навколо війна,
Адже впевнена – ми переможемо!!



Фото авторки

СИНЬОГІНА ОКСАНА

випускниця Економіко-гуманітарного факультету

Учасниця Міжнародного мовно-літературного конкурсу імені Тараса Шевченка. З шкільних років складає вірші, радіє життю та створює навколо себе гарний настрій.



Фото: Анна Адамян

Чудо близится к тебе

Вечер, утро или день,
Осень, лето иль весна,
Всё стоит тот старый пень
На опушке край села.

Он и пристань для людей –
Словно памятник для всех,
Как игрушка для детей –
Будто место для утех.

Там прохладно и светло,
И вокруг цветут цветы,
Там как дома хорошо,
Словно всё из красоты.

Там ручей журчит весёлый –
Словно скрипочка поёт,
Будто солнцем опалённый,
Ёжик по траве идёт.

Он несёт к себе в ложбинку
Вишни, яблоки, грибы.
Изгибая свою спинку
Зайчик смотрит из норы.

Рядом ель растёт густая,
Под которой пень стоит,
А в ней белочка ручная
Шишки в домике таит.

Вот стоишь на пне волшебном,
Будто сказкой окрылён,
Под спокойным мирным небом,
И природа есть твой дом.

Ни о чём не сожалая,
Просто молча посидеть.
Тёплым солнышком апреля
Всё улыбкою согреть.

И тогда весь мир прекрасный
Станет сразу же для всех!
Как и в дождь, так и в ненастье
Будет счастье без помех!



Фото з с. Опішня: Н. Долматова

* * *

Рывок

Перед началом рывка – отряхнись!
Гордо на всех посмотри – оглянись!
Звёздочку в небе свою ты найди,
Медленно вверх глаза подведи.

Молча подумай о ней, о родной,
Той, что всегда будет рядом с тобой!
Та, что как свет дорога и тепла,
Чтоб не случилось – верна навсегда!

Всю свою волю держи в кулаке –
Будто бы тигр, застывший в рывке.
Вдох, ещё вдох – учащается ритм,
Ударами сердца слагается гимн.

Вот он, соперник – напротив стоит,
Взгляд чуть опущен, как фитиль горит.
Кровь закипает и бьёт по вискам –
Словно свинец поступает к рукам.

Крепкий захват и сплетение рук,
Будто вся сила вырвалась вдруг.
Вот он – последний и быстрый рывок –
Словно отчаянный жизненный вдох.

Все...ослабленье...затишье и миг,
Миг ощущенья победы!
Той, о которой узнает весь мир –
Нашей с тобою победы!

Мечта

Если на душе тоска
И совсем не хочешь петь,
То взгляни ты в небеса,
Если время есть.

Там планеты, звёзды, жизнь!
Ты увидишь свет блаженный.
Будто ты взмываешь ввысь –
Отрываешься без бранный...

Отрываешься, паришь...
И летаешь, будто птица.
Всё смеёшься, как малыш –
Ни к чему тебе стыдиться!

Вот звезда. Ещё одна!
Море звёзд во всей вселенной!
Сразу веришь в чудеса,
Все, любовью окрылённый.

Видишь, спутники планет,
Как кометы, пролетают,
Как Земле Луна в ответ
Солнца лучик посылает.

Лишь глаза ты опустив,
Возвращаешься в реальность.
Но украдкой прихвати
Звёздной сказки малость!

Эта сказка, словно сон –
Как бы есть, и как бы нету...
Как хрустальный перезвон,
Будто вспышка света.

Её нетрудно сохранить
Она всегда с тобою рядом,
Лишь только в небо посмотреть –
Твоя звезда подскажет взглядом!



Фото Н. Долматова

* * *

Луч надежды

Вот и всё... Она одна.
Больше ничего не надо.
Лишь молча сидя у окна
Улыбаться радо...

Ей не больно, не смешно,
Ей просто безразлично.
Всё надоело ей давно –
Одной ей быть привычно.

Вот и всё... Она одна.
Опять... нет! Снова!
Снова молча у окна
И снова одинока.

И даже страшно ей порой,
Что нет ни слёз, ни смеха.
А просто, просто – пус-то-та
Раздаётся эхом...

Другие плачут и кричат,
Колени в кровь сбивают.
Решают, кто в чём виноват,
Потом навзрыд рыдают.

Она молчала, даже страшно,
Когда он руки ей ломал.
Потом ушла, и что же важно –
Он её не задержал.

Не умолял её простить,
В любви не клялся вечной,
Решил её он отпустить –
Как будто бы по встречной.

Вот и всё. Она одна,
И лишь луна на небе
Светить ей будет до утра,
Даря лучи надежде...

* * *

Грѣзы

Ты помнишь, ночью зимней,
Когда на улице мороз,
На стѣклах застывает иней,
И нас уносит в страну грѣз.

Цветная радуга на небе
Пронзает облако из роз,
Русалка на песчаном бреге
Сидит у озера из рос.

А возле озера растут цветы,
Вытягиваясь прямо к небу,
Сооружая чудные мосты
Даря дорогу к тому берегу.

Но утром ты, проснувшись,
Не будешь помнить ничего,
И лишь щекою прикоснувшись,
Растопишь мѣрзлое окно.

* * *

СОРОКА ЄЛИЗАВЕТА ГЕННАДІЇВНА

Випускниця факультету «Транспортна інженерія» 2020 р. Учасниця Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка, переможниця ДПТівського конкурсу «Битва поетів – 2». Пише вірші зі шкільних років. На створення поезій її надихає кохання.



Я чекатиму тебе усе життя
Сьогодні, завтра, не розуміючи буття.
Писатиму листи тобі, мабуть, щодня
І не відправлю жодного, бо то все маячня.

Я пригадаю все, бо музика твоя зі мною.
Розплющуючи очі, я на одинці з тишиною.
Раптово закричу. В душі моїй живе ще страх
І полечу крізь мрії, мов сизокрилий птах.

Знайду тебе та доторкнусь насправді.
І не відчую я нічого, бо по правді
Ніколи не кохала я тебе, то все мені здавалось
Та що тоді зі мною все ж таки траплялось?

Я мріяла щодня, що будемо ми разом
а потім відмовляла я собі, але щоразу
я танула в обіймах твоїх, ти малював нам казку
але щоразу ти надягав на себе іншу маску.

Я знаю, хочеш повернутись, та навіщо?
Прокинешся одного ранку та нізащо
не підеш ти від мене, нарешті зрозумієш
Що так мене кохаєш, і втратить не посмієш.

Розплющу очі я раптово, а ти зі мною поряд
І все ще вірю я тобі, а твій чарівний погляд
Зігріє моє серце. Я все таки тебе кохаю.
Тепер вже не здається, я щаслива без краю.

09.01.2014

Я буду долго скучать по тебе.
Возможно, писать и звонить.
Холодными каплями дождя на стекле,
Давай разорвём эту тонкую нить

А завтра не будет уже как вчера
И мы же останемся снова одни.
И сладкие летние вечера,
Зажгут снова городские огни

Мы разбежимся по уголкам:
По городам и квартирам своим.
И эта сладкая соль по щекам,
Я так хочу, что бы ты был моим.

Надеюсь, там тебе хорошо,
Не буду тебя о встрече просить.
Наше лето так быстро прошло
Я буду тебя вечно любить.

05.06.2014

* * *

Был прохладный весенний вечер.
Месяц май на дворе суетился.
Ты судьбой мне был обеспечен,
Словно мир вокруг изменился.

Я не думала, что так всё случится.
Мне так стало тепло с тобою.
Удалось мне снова влюбится
Этой нежно-прохладной весною.

Ты как будто мечты отражение.
Я таких ещё не встречала.
Это было моё достижение,
Я решила начать всё сначала

Свет огней харьковских улиц,
Возвращаться домой не хотела.
Все давно так сладко уснули,
Я иначе на мир посмотрела.

Я тебя полюбила однажды,
Был прохладный весенний вечер.
Так, наверное, сможет не каждый,
Уходя, за собой тушить свечи.

Летний дождь за окном серебриться,
Он прохладой окутает город.
И, возможно, всё изменится.
Для меня ты действительно дорог.

24.05.2015

За вікном дощем плаче осінь.
Жовтим листям землю вкриває.
Здається мовчати вже досі.
Коли серце любов відчуває.

Я шукаю на дотик щоночі
Твої вуста солодкі руками
Я закохана в теплі очі
З відтінком темної кави.

Я так хочу тебе відчувати.
І бути поруч з тобою.
Дозволь мені покохати
Я буду твоєю весною.

І якщо мені все це наснилось.
І якщо тебе поруч не буде,
Я не хочу, щоб це закінчилось.
Я ніколи тебе не забуду.

27.09.2016

* * *

Я так хочу назвати тебе родним.
Я так хочу, щоб ты был рядом.
Хочу, щоб ты был первым и одним.
Хочу к тебе я прикоснуться взглядом.

Хочу тебе сказать слова любви.
Хочу писать тебе стихи и песни.
А ты всё так же продолжай, живи!
И с каждым днём с тобою интересней.

А знаешь, не буду я тебя простить:
Дружить со мной, общаться не желая.
Но всё же буду тихо, ласково любить.
Происходящего вокруг не замечая.

Всё жизнь расставит на свои места.
Возможно, я больше тебя не увижу.
Но блеск в глазах и твои сладкие уста
Мне так хотелось, чтобы ты был ближе.

И в заключении хочу тебе сказать:
Будь счастлив, просто, без причины.
Всю ненависть любовью заменять.
Под небом этой жизненной рутины.

06.03.2016

* * *

В этом апреле что-то особое:
Греет душу не солнечным светом.
Я открою себе что-то новое
Воскресенским тёплым рассветом.

Я сотру все обиды из памяти.
Я забуду все взгляды холодные.
Я уже не прошу безопасности.
Мы с тобою ведь люди свободные.

Попытаюсь забыть я тот вечер.
Когда поняла, что ты мне так дорог.
Но мой мир тобой искалечен.
Как же мне надоел этот город!

Не оставлю тебе сообщение.
И не жду от тебя я приветов.
Но хочу попросить я прощение,
И на будущее пару советов.

Всё измениться в месяце мае.
Станет вечер намного длиннее.
Я уеду в последнем трамвае.
Я хочу, чтобы мир стал добрее.

06.05.2016

* * *

Я напишу тобі пісню про осінь.
Про осінь без тебе, сонця та чаю.
Про те, я щоранку одна на морозі,
Наповнений людом тролейбус чекаю.

Про те, як не гріють вже твої очі.
Про те, як без тебе жити звикаю.
Про те, як у снах своїх я щоночі,
Тебе зустріну та нарешті пізнаю.

Нарешті відчую шкіру на дотик.
Вдихаючи запах її гіркуватий.
Я звикла до тебе, ти мій наркотик.
Люблю я твій погляд дивакуватий.



Фото Н. Долматова

Настане світанок і я вже не в змозі,
Хоча знадобиться день розпочати.
І знову одна, як завжди, на морозі,
Я буду таки свій тролейбус чекати.

13.11.2016

* * *

Всё внезапно как-то случилось.
Я не думала, но это возможно.
Неосознано в тебя я влюбилась,
И теперь мне стало тревожно.

Словно гром среди ясного неба.
Никому не понять, как так можно.
Мне тебя, как голодному хлеба –
Без тебя мне жить очень сложно.

Без тебя лёд в апреле не тает.
Чашка чая остыла на кухне.
Ты не знаешь, но тебя не хватает.
Без тебя даже свечи потухли.

Всё не так, как было обычно.
Всё иначе, бессмысленно, знаешь,
Мне одной так быть непривычно.
Но об этом ты не узнаешь.

15.12.2017

* * *

Пожалуйста, подари мне эту весну.
Пускай кружит голову месяц май.
Я знаю, ты не оставишь меня одну.
И скажу «Держи меня, не отпускай».

Я в глазах твоих светло-карих тону.
А улыбкой своей ты сводишь с ума.
И закончим с тобой мы эту весну,
Я теперь никогда не буду сама.

Мне плевать на тех, кто был до меня .
Мы с тобой начнём новый отсчёт.
Ведь теперь есть только ты и я.
И пускай нас весь мир подождёт.

Ты согреешь меня лютой зимой,
И отметим с тобою мы Рождество.
Ну а летом, в лесу, под яркой луной,
Вместе с рассветом придёт волшебство.

И наступит в душе снова весна.
И пускай кружит голову месяц май.
В тебя я буду всегда влюблена.
А ты держи меня, не отпускай.

* * *

ШЕВЧЕНКО ЮЛІЯ

випускниця факультету «Електрифікація залізниць»

Учасниця Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Вільно володіє рідною мовою; вірші складаються легкі, прозорі та наповнені відчуттям любові й гордості за рідну землю, оспівуючи щастя жити на ній і дорослим, і малим.



Ілюстрація з простору інтернет

Молитва

Боже, Отче милостивий,
Ти нам дав ту мову красну,
Поміж мовами найкращу,
Нашу рідну, нашу власну.

Тою мовою співала
Нам, маленьким, наша мати,
Тою мовою навчала
Тебе, Боже, прославляти.

Тою мовою ми можем
Величатись перед світом,
Бо між мовами ця мова –
Мов троянда поміж цвітом.

Хоч би й хто знапастив нас,
Хоч би й хто посмів грозити, –
Дай нам силу, дай відвагу
Рідну мову боронити.

Поможи, Небес Владико,
Хай буде по Твоїй волі,
Щоб та мова гомоніла
Вільно: в хаті, в церкві, в школі.

Дай діждати пошанівку
Рідного святого слова,
Щоб цвіла на славу Божу
Наша українська мова!

* * *

Миколай

Любий Отче Миколаю,
Ти усе про мене знаєш.
З висоти небес спустися,
Серця лагідно торкнися,

Освіти його Любов'ю,
Подаруй душі здоров'я.
Буду чемна і слухняна,
Все робитиму старанно.

Хочу, Отче, як і Ти,
Мир і Радість всім нести.

* * *

Мати-Україно

Перше наше слово з нами повсякчас,
Мати-Україно, ти одна у нас!
Рідна мати Батьківщино,
Ти ж одна у нас!

Хай же мир і дружба поєднають всіх,
І дзвенить дитячий безтурботний сміх.
Нам зоріє доля світла і ясна.
Рідна мати-Батьківщино,
Ти ж у нас одна!

* * *

Тиха година

Знає добре кожен із нас:
В дві години спати час.
Лиш ніхто, ніхто не знає,
Чом навколо сміх лунає?
Сміх і шепіт. Сміх і гам.
Як же вгамуватись нам?

Тай чи можна задрімати,
Як лоскоте ковдра п'яти,
А подушка – ніс і щоки,
А матрац щипає боки?

Тільки раптом чути в спальні
Тихі кроки й голос няні:
«Хто це тут не хоче спати?
Хто не хоче підростати?»

...І притихли всі ми враз.
Де й поділись жарти.
Це тому, що кожен з нас –
Хоче підростати!

* * *

ЯМБУРГ КСЕНІЯ

випускниця факультету «Управління процесами перевезень»

Учасниця та переможець Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка, 2017 р., учасниця та номінант міжвузівського конкурсу «Битви поетів».

Відео з віршами див. за посиланням:

<https://www.youtube.com/watch?v=8oS1RB07qHQ>



Поетів доля не шкодує
Та раз за разом все гартує,
Щоб ні на мить не забував,
Що сам Творець подарував
 Ліричний, рідкісний талант.
 Тож маєш, хлопче, мов атлант,
 Розправивши широкі плечі,
 Відкрити дивовижні речі,
Що змінять цей мінливий світ,
Розплавлять той твердий граніт,
Який у більшості серцях
Застиг, як кров в нових рубцях.
 В тобі від самої появи
 Був непростий політ уяви.
 Тож мусиш ти ним поділитись,
 За щастя в своїм краю битись.
Та ні вогнем або мечем,
А словом, що стане ключем
До миру, злагоди й любові.
Та як не прагнув би до волі
 Змирись, бо доля вже така
 В поета не бува м'яка,
 Щоб ні на мить не забував.
 І сам талант свій цінував.

* * *

GodIsawoman*

GodIsawoman. І це не обман,
Що має з самим дияволом роман.
Саме тому потерпає наш світ
Протягом не одної тисячі літ.

Тендітна та ніжна леді з небес
Постійно замріяна й хоче чудес,
В той час як суровий її чоловік
Задоволений лиш, як почує крик.

Хвороби, війна, а чи, може, теракт,
Цьому глядачу не потрібен антракт.
Пронизливий стогін: «Боже, врятуй!»
А він їй говорить: «Не слухай, гартуй!»

Заради мене ти здатна на все,
Годі робити це скигле лице!
Потішайся зі мною, відчуй насолоду
Давай на них знайдемо нову незгоду.

Ті жадібність й злість вже мені остогидлі,
Хай будуть гірші риси розквітлі.
Кохана, придумай, я знаю, ти можеш.
Нехай ім'я твоє вистогне кожен.

*Бог – це жінка

Відчуваєш, як сильно мене це заводить?
Коли брехунам із рук легко все сходить,
Я тішуся більше, ніж з твоєї ласки.
Зроби мене найщасливішим, будь ласка!» –

Повторює він, не звернувши уваги,
Як мила, набравшись стрімкої відваги,
Пригощає вином і п'є з ним сама,
Закінчивши протистояння добра і зла.

* * *

Letter by letter

You know when he comes
Your heart beats like drums
While you're looking at him
He asks you the lights dim.

This dark helps get closer.
Be ready for your composer.
He has to write original song
Which will be as much long

As time for making your love
Come here sweet little dove
Just be forever in his arms
Is the dangerous love charms



Фото з с. Опішня: Н. Долматова

Let's give him independence
Start to enjoy ascendance
Of your pure angelic devil
Bae, allow yourself to revel!

Be ever merry, wild and free!
He needs your laugh with glee
And passionate fire in lovely eyes
This game ends only when one dies.

You know it's never going to happen
What is a pleasant honey trapping
To be forever in the arms
It is the dangerous love charms
Which means that bigger is better.
Just try to spell it.
Letter by letter.

* * *

Коли, милий, їдеш звідси,
Я не в змозі сховати сум.
Навіщо існують призвідці,
Що спричиняють струм?

Пронизливо й чітко влучає
Напруга твоїх світлих очей
До мого серця, що розквітає
Від зворушливих пристрастей.

І, на мій превеликий подив,
Вбачаю довкола лиш ніжність.
Та кожен повільний подих
Дарує ранкову свіжість.

То ніби останній світанок,
Де океан неосяжний
Криє хвилями наостанок,
А я мореплавець відважний.

За тебе відправляюсь й у труну
Все одно мені, до раю чи в пекло,
Бо на вічну з тобою весну
Я себе вже давно прирЕкла.

* * *

Літературно-художнє видання

ДНТівські сонети

Альманах поезій

Укладачі:

Колесникова Тетяна Олександрівна

Долматова Ніна Іванівна

Технічне редагування – Марина Щербина

Комп'ютерна верстка – Тетяна Іванько

Електронне видання

Видавець:

Український державний університет науки і технологій

вул. Лазаряна, 2, ауд. 263, м. Дніпро, 49010.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 1315 від 31.03.2003

<http://diit.edu.ua/>